

1972 ஆகஸ்ட் 21] [திரு. செ. முத்துசாமி]

அறிக்கை சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் பார்வைக்காக வைக்கப் படுமா என்று தலைவர் அவர்கள் மூலமாக அமைச்சரவர்களிடம் விளக்கம் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் தலைவர் : அறிக்கை சபையில் வைக்கப் படுமா என்று கேட்கிறீர்கள். “சீப் மினிஸ்டர்” படித்ததால், அவர் வரும்போது விளக்கம் கிடைக்கலாம்.

திரு. செ. முத்துசாமி : தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர்களுக்கு ஆங்கிலப் புலமை இல்லாததால் அந்த அறிக்கையையும், எந்தச் சட்டத்தையும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. தமிழிலேயே வைக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் தலைவர் : நடவடிக்கைகள் தமிழிலே தான் இருக்கின்றன.

திரு. செ. முத்துசாமி : தலைவர் அவர்களே, சட்டம் புரியாமல் உறுப்பினர்கள் நிறைவேற்றக்கூடிய சூழ்நிலை தவிர்க்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் தலைவர் : தமிழில் வைக்கச் செய்வோம்.

4. அரசினர் சட்ட முன்வடிவுகள்.

தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) மூன்றாம் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972).

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, “சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) மூன்றாம் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு @ (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972) ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்” என்று நான் முன்மொழிகிறேன்.

இச்சட்ட வரைவைப் பரிசீலிப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட இணை ஆய்வுக் குழு இம்மாதிலத்தின் பல்வேறு மாவட்டத் தலைமையிடங்களில் 15 முறை கூடி தனது அறிக்கையைப் பேரவைக்கு அனுப்பியுள்ளது. பதிவான சாட்சியங்களையும், சம்பந்தப்பட்ட தரப்பினர்கள் அனுப்பிய எழுத்து மூலமான முறையீடுகளையும் பரிசீலித்த

@ 400-407 ஆம் பக்கங்களில் இணைப்பு II ஆக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [1972 ஆகஸ்ட் 21]

பின்னர், இணை ஆய்வுக்குழு விவாதங்கள் நடத்தி குழுவில் ஏற்பட்ட பொதுவான முடிவிற்கு இணங்க சட்ட வரைவை மீண்டும் திருத்தித் தயாரிப்பது என்று முடிவு செய்தது. சட்டவரைவின் முக்கியக் கூறுகளும் இணை ஆய்வுக்குழு அதில் செய்த முக்கியமான மாற்றங்களும் கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளன:—

(1) முதலில், சட்ட வரைவில் 3-வது பகுதியின் (1) உட்பகுதியில் மூலச் சட்டத்தில் சேர்க்கக் கருதப்பட்ட புதிய 2-வது பிரிவு, அறநிலையத்திற்கு முற்றிலும் சொந்தமான நிலங்களுக்கு விலக்களிக்க வகை செய்தது. அறநிலையங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட இந்த விதி விலக்கு தற்பொழுது, பொதுத்தன்மை வாய்ந்த அறநிலையப் பொறுப்புக் கழகங்களுக்கும் நீட்டிக்கப்படுகிறது. இந்த நீட்டிப்பு, உத்தேசத் திருத்தச் சட்டம் செயலுக்கு வரத் தொடங்கும் நாளன்று செயலில் உள்ள அறநிலையங்களுக்கும், பொறுப்புக் கழகங்களுக்கும் மட்டுமே பொருந்தும். உத்தேசத் திருத்தச் சட்டம் செயலுக்கு வந்தபின்னர், அத்தகைய அறநிலையங்களும் பொறுப்புக் கழகங்களும் எந்தவகையில் எந்த நிலத்தையும் வாங்குவதற்குத் தடை விதிக்கப்படுகிறது. அத் தன்மை வாய்ந்த ஒரு பொதுக் காரியத்திற்காகவும், பிற பொதுக் காரியத்திற்காகவும் ஒரு பொது பொறுப்புக் கழகம் அமைக்கப்பட்டிருந்தால் அல்லது ஒரு பொதுப் பொறுப்புக் கழகத்தின் வருவாய், அறத்தன்மை வாய்ந்த ஒரு பொதுக் காரியத்திற்காகவும் பிற பொதுக் காரியத்திற்காகவும் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தால், அத்தகைய பொறுப்புக் கழகம், பொதுத்தன்மை வாய்ந்ததோர் அறப் பொறுப்புக் கழகமாகக் கருதப்படுகிறது.

இந்தச் சட்டவரைவு, “பொதுப் பொறுப்புக் கழகம்” என்பதைத் தெளிவாக்கும் வகையில் “சமயம், அறம், அல்லது கல்வித் தன்மையுடைய ஒரு பொதுக் காரியத்திற்கான ஒரு பொறுப்புக் கழகம்” என்று பொருள் விளக்கம் அளிக்கிறது.

“தனியார் பொறுப்புக் கழகம்” என்பது, “இன்னார் என அறியப் படுபவர்களை அல்லது அறியப்படத்தக்கவர்களைப் பயனடைபவர்களாகக் கொண்ட ஒரு பொறுப்புக் கழகம் உள்ளிட்ட பொறுப்புக் கழகம்” என்று பொருள் விளக்கம் அளிக்கிறது.

1972 ஆகஸ்ட் 21] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

இச்சட்ட வரைவு, கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வகைகளைச் சேர்ந்த நிறுவனங்களுக்குத் தனியான உச்சவரம்பை முடிவு செய்ய வகை செய்கிறது, அதாவது—

(1) கல்வித் தொடர்பான ஒரு சட்டம் அல்லது விதியின்கீழ் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைக்கப்பட்ட அல்லது ஏற்பு அளிக்கப்பட்ட ஒரு கல்லூரி—40 (நாற்பது) ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர்.

(2) கல்வித் தொடர்பான ஒரு சட்டம் அல்லது விதியின்கீழ் அரசினால் அல்லது பல்கலைக் கழகத்தினால் ஏற்பளிக்கப்பட்ட ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி அல்லது அதற்கு நிகரான ஒரு பள்ளி—20 (இருபது) ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர்.

(3) கல்வித் தொடர்பான ஒரு சட்டம் அல்லது விதியின்கீழ் அரசினால் ஏற்பளிக்கப்பட்ட ஒரு தொடக்கப்பள்ளி அல்லது உயர் தொடக்கப்பள்ளி அல்லது அதற்கு நிகரான பிற கல்வி நிலையம்—10 (பத்து) ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர்.

(4) மாணவர் விடுதி இல்லம்—25 (இருபத்தைந்து) ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர்.

(5) பஸ்தொழில் பயிற்சிப் பள்ளி (பாலிடெக்னிக்)—25 (இருபத்தைந்து) ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர்.

(6) வேளாண்மைப் பள்ளி—25 (இருபத்தைந்து) ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர்.

உத்தேச திருத்தச் சட்டம் செயலுக்கு வரும் நாளில் மேற் சொன்ன கல்வி நிலையங்கள் எதுவும் அனுமதிக்கப்படும் அளவுக்கு குறைவாக நிலங்கள் வைத்திருக்குமானால், அவ்வாறு வைத்திருக்கும் அளவுக்கு மேல் எதிர்காலத்தில் அது நிலம் வாங்கக்கூடாது.

உத்தேசத் திருத்தச் சட்டம் செயலுக்கு வரும் நாளன்று ஒரு கல்வி நிலையம் நிலம் எதனையும் வைத்திருமல் இருந்தால், அதற்குப் பிறகு அந்த நிலையம் நிலம் எதையும் வாங்க முடியாது.

உத்தேச திருத்தச் சட்டம் செயலுக்கு வரும் நாளன்று செயலில் உள்ள, அறநிலையத்தன்மை வாய்ந்த பிற பொதுப் பொறுப்புக்கழகம் ஐந்து ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் நிலம் வைத்திருக்குமானால், அந்த அளவுக்கு மேற்பட்டு அது நிலம் வைத்திருக்கக்கூடாது. உத்தேசத் திருத்தச் சட்டம் செயலுக்கு வரத்தொடங்கும் நாளன்று அந்தப்

342 தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [1972 ஆகஸ்ட் 21]

பொறுப்புக் கழகங்கள் ஐந்து ஸ்டான்டர்டு ஏக்கருக்குக் குறைவாக நிலம் வைத்திருந்தால், அவ்வாறு வைத்திருந்த நிலத்திற்கு மேலாக அவை நிலம் வாங்கக்கூடாது. உத்தேசத் திருத்தச் சட்டம் செயலுக்கு வரும் நாளன்று நிலம் எதுவும் வைத்திராத அத்தகைய பொறுப்புக் கழகம், அதன் பிறகு நிலம் எதையும் வாங்க முடியாது.

ஒரு பொதுப் பொறுப்புக் கழகம் மேற்சொன்ன ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நிலையங்களைப் பேணி வருமானால், அந்தப் பொறுப்புக் கழகம் வைத்து வருவதற்கு அனுமதிக்கப்படும் உயர்ந்த அளவு நிலப்பரப்பு அது பேணி வருகின்ற அத்தகைய நிலையங்கள் ஒவ்வொன்றும் வைத்து வருவதற்கு இந்தச் சட்டவரைவிற்கீழ் அனுமதிக்கப்படுகின்ற நிலத்தின் மொத்தப் பரப்புக்கு நிகராக இருக்கவேண்டும். ஆனால், உத்தேசத் திருத்தச் சட்டம் செயலுக்கு வரும் நாளன்று அந்தப் பொறுப்புக் கழகம் மேற்சொன்ன அளவுக்கு நிலத்தை வைத்திருக்க வேண்டும்.

ஒரு தனியார் பொறுப்புக் கழகத்திற்குச் சொந்தமான நிலம், அந்தத் தனியார் பொறுப்புக் கழகத்தின்கீழ் பயனடைவோருக்குச் சொந்தமான நிலமாகக் கருதப்படவேண்டும் என்பதற்காகவும் அவ்வாறு பயனடைவோர் ஒவ்வொருவரும், மேற்சொன்ன பொறுப்புக் கழகத்தில் அவருக்கு எந்தளவுக்கு பற்று உள்ளதோ அந்தளவுக்கு நிலச் சொந்தக்காரராகக் கருதப்படவேண்டும் என்பதற்காகவும் மூலச் சட்டத்தின் 5-வது பிரிவில் (3-ஏ) புதிய உட்பிரிவு அமைத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

பொறுப்புக் கழகங்கள் இனிமேல் நிலத்தை வாங்குவதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளதால், அவ்வாறு நிலத்தை வாங்கினால் தண்டனை விதிப்பதற்கு வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. 1972-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 1-ஆம் நாளுக்குப் பிறகு அமைக்கப்படும் பொதுப் பொறுப்புக் கழகம் எதுவும் நிலம் எதையும் உடமையாக வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்றும் வகை செய்யப்பட்டுள்ளது.

இதனை ஏற்குமாறு மேலவையைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : முன் மொழியப்பட்ட தீர்மானம் :

1972 ஆகஸ்ட் 21] [சட்ட மன்றத் தலைவர்]

“சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) மூன்றாம் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972) ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

* திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தினுடைய ஆய்வுக்குழுவில் ஒரு உறுப்பினனாக இருக்கக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. இந்தச் சட்டம் இரண்டு காரணங்களுக்காகக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளதாக அரசுத் தரப்பில் கூறப்பட்டது. முதலாவதாக, நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தில் (எக்ஸெம்ஷன்) என்று சொல்லப்படும் விதிவிலக்குகளைத் தவிர்த்து அதன்மூலம் கிடைக்கக்கூடிய உபரி நிலங்களை நிலமற்றவர்களுக்கு வழங்குவது. இரண்டாவது, அறக் கட்டளைகளின் பெயரால் சிலர் ஒளிந்துக்கொண்டு நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டங்களையே முறியடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும், எனவே இம்மாதிரி திருத்தம் ஒன்று கொண்டுவரவேண்டும் என்பதாகும். அறக்கட்டளைக்கு இருந்த விதிவிலக்குகள், இப்பொழுது ரத்து செய்யப்படுகின்றன. என்னைப் பொறுத்தவரையில் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள இம் மசோதாவின் மூலம் அரசுத் தரப்பில் கூறப்பட்ட இரண்டு காரணங்களில் எதையும் சாதிக்க முடியுமா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. 1961-ல் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்தோம். 1970-ல் மீண்டும் ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தோம். 1961 சட்டத்தின் மூலம் 17 அல்லது 18 ஆயிரம் ஏக்கர் உபரி நிலம் கிடைத்திருக்கலாம். 1970 சட்டத்தின் மூலம் இன்னும் ஒரு 12 ஆயிரம் ஏக்கர் கிடைக்கக் கூடும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுவதாகத் தெரிகிறது. எனவே, மொத்தமாக நோக்குகிறபொழுது இந்த இரு நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டங்களின் மூலம் 30 ஆயிரம் ஏக்கர் அளவில்தான் உபரி நிலம் கிடைத்திருக்கின்றது. கிடைத்த உபரி நிலத்தை இதுவரையில் 12 ஆயிரம் பேருக்கே கொடுத்துள்ளதாக நான் அறிகிறேன். தமிழ் நாட்டில் பயிரிடக் கூடிய நிலம் 63 லட்சம் ஏக்கர் இருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட 26 லட்சம் நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்தில் மட்டும் 6 லட்சம் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். எனவே உபரி நிலத்தை எடுத்து விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுப்பது என்ற நிலை வருகிறபொழுது கொடுக்க முடியுமா என்ற கேள்வி

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

அடிப்படையாக எழுகிறது. நாடு முழுதும் உள்ள மக்கள் தொகையில் இன்றைய தினம் 70 சதவிகிதத்தினர் விவசாயத்தையே நம்பி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்திலும் இதே நிலைதான். எனவே தமிழகத்திலுள்ள 5½ கோடி மக்களில் கிட்டத்தட்ட நான்கு கோடி மக்கள் இந்த 63 லட்சம் ஏக்கர் நிலத்தை நம்பி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பா. ஆதித்தனார் : தலைவர் அவர்களே, என்ன கணக்கு ?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, 63 லட்சம் ஏக்கர் என்பதும் நான் சரிவர எடுத்துக்கொண்டு வந்த புள்ளி விவரமாகும்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பா. ஆதித்தனார் : தலைவர் அவர்களே, மொத்தம் 50 ஆயிரம் சதுர மைல். சதுர மைல் ஒன்றுக்கு 650 ஏக்கர். மொத்தம்.....

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, 63 லட்சம் என்பது பயிரிடக் கூடிய நிலம். நிலம் என்று சொல்லும்போது கறம்பாகக் கிடப்பது, காடாகக் கிடப்பது, மழையில்லாமல் புறம் போக்காக இருப்பது ஆகியவற்றைப் பற்றி நான் பேசவில்லை. ஒரு வேளை அமைச்சர் அவர்கள் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு அவைகளைக் கொடுக்கலாம் என நினைக்கலாம். என்னுடைய அபிப்பிராயம், நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிற பொழுது உழுது பயிரிடக்கூடிய நிலமாக இருக்க வேண்டும். ஆனால், தோராயமாக மாநிலத்திலுள்ள மொத்த நிலப் பரப்பைப் பார்த்தால் சரியான கணக்காக இராது என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எனவே, மொத்தமாகப் பார்க்கிறபொழுது சாகுபடி செய்யக்கூடிய நிலத்தில் கிடைத்த உபரி எவ்வளவு என்றால் “மலையைக் கெல்லி எலியைப் பிடித்தார்கள்” என்ற பழமொழி சொல்வார்களே அதுபோன்று உள்ளது. செய்யப்பட்ட நிலச் சீர்திருத்தங்கள் மலையைப் பெயக்கிற மாதிரி, இராவணன் இமய பர்வதத்தைப் பெயர்த்த ரீதியில் இருந்தாலும், அதனால் கிடைத்த லாபம் எலியைப் போல மிகவும் சிறியதாக இருக்கிறது. நமது மாநிலத்திலுள்ள 63 லட்சம் ஏக்கரில் 30 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலமே உபரியாகக் கிடைத்தது. 63 லட்சம் ஏக்கரில் 30 ஆயிரம் ஏக்கர் என்பது 0.5 சதவீதமேயாகும். இதைத்தான் இதுவரையில் நாம்

1972 ஆகஸ்ட் 21]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

கொண்டு வந்த நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் சாதித்துள்ளன. தற்பொழுது நம்முன் உள்ள சட்டத்தின் மூலம் நிலமற்ற உழவர் களுக்கு மேலும் உபரி நிலம் கிடைக்கச் செய்ய போகிறோம் என்று சொல்லப்படுகிறது. நான் ஆய்வுக்குழுவின் உறுப்பினரை இருந்த பொழுது தற்பொழுதுள்ள விதிவிலக்குகளை நீக்குவதன்மூலம் எவ்வளவு உபரி நிலம் கிடைக்கக்கூடும் என்று அதிகாரிகளிடம் கேட்டேன். அப்பொழுது மதச் சார்புள்ள, கல்வி சம்பந்தமான, மற்றும் தர்ம சம்பந்தமான எல்லா அறக்கட்டளைகளுக்குமுள்ள விதிவிலக்கை நீக்குவதன்மூலம் 25,000 ஸ்டான்டர்ட் ஏக்கர் கிடைக்குமென்று தெரிவித்தார்கள். தற்பொழுது மதச்சார்புள்ள அறக் கட்டளைகளுக்குள்ள விதிவிலக்குகளைத் தொடர்ந்து நீடித் திருக்கிறோம். சேவா மனப்பான்மையுடைய அறக்கட்டளைகள், கல்லூரிகளை நடத்தும் அறக்கட்டளைகள் ஆகியவற்றிற்கான விதி விலக்குகளை மட்டும் ரத்து செய்துள்ளோம். எனவே இதன் மூலமாக மட்டும் எவ்வளவு நிலம் உபரியாகக் கிடைக்கக்கூடும் என்று கேட்டதற்கு ஆய்வுக்குழுவிற்குத் துணையாக இருந்த அதிகாரிகள் தோராயமாக 10 ஆயிரம் ஸ்டான்டர்ட் ஏக்கர் வரையில் கிடைக்கலாம் என்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார்கள். அப்படிச் குறிப்பிடப்பட்ட 10 ஆயிரம் ஏக்கரும் கிடைக்குமா, கிடைக்காதா என்பது எனக்குத் தெரியாது. 10 ஆயிரம் ஏக்கர் கிடைக்குமென்று வைத்துக்கொண்டாலும் அவற்றுள் பெரும் பான்மையான நிலங்கள் தற்பொழுது குத்தகைதாரர்களுடைய வசத்தில் இருக்கின்றன. ஏனெனில், அரசாங்கத்தின் தற்பொழுதுள்ள சட்டப்படி அறக்கட்டளைகளினுடைய நிலங்கள் குத்தகைதாரர் களிடமே கொடுக்கப்படவேண்டுமென்றும் 20 ஏக்கரை சொந்த சாகுபடி செய்யலாம் என்ற நிலை இருக்கிறது. ஆகவே என்னுடைய கணக்குப்படி, வரக்கூடிய 10 ஆயிரம் ஏக்கர் உபரியிலும் குறைந்த பட்சம் 7,500 ஏக்கர் குத்தகைதாரர்களிடம்தான் இருக்கக்கூடும். அதுபோக நிலமற்ற விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய நிலம் 2,500 ஏக்கர் இருக்கலாம். இந்த 2,500 ஏக்கரை எவ்வளவு பேருக்கு பிரித்துக் கொடுக்க முடியும் என்று நாம் பார்க்க வேண்டும். குத்தகைதாரர்கள் சட்டத்தில் திருத்தம் ஒன்று அண்மையில் நமது அவையில் விவாதிக்கப்பட்டது நமக்குத் தெரியும். அச்சட்டத்தின் படி ஒரு குத்தகைதாரர் 5 ஏக்கர் நிலம் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்ற நிலைமை இருக்கிறது. ஒருவருக்கு 5 ஏக்கர் என்ற கணக்கில் 2,500 ஏக்கரை 500 பேரிடம் பிரித்துக் கொடுக்க இயலும். எனவே

346 தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

இம் மசோதாவினால் ஏற்படுகிற பயன் 500 பேருக்கு என்று கணக்கிடும்போது ஏன் 500 பேருக்கு மட்டும் கொடுக்க வேண்டும், ஒருவருக்கு இரண்டு ஏக்கர் என்ற அளவில் 1,000 பேருக்குக் கொடுக்கலாமே என்று அதிகாரி ஒருவர் ஆய்வுக்குழு கூட்டத்தில் குறிப்பிட்டார். பிரித்துக் கொடுப்பதை ஒரு ஏக்கர் இரண்டு ஏக்கர் என்று தோராயமாக நிர்ணயிப்பது நல்லதல்ல. கொடுக்கிற நிலத்தின்மூலம் கிடைக்கக்கூடிய வருமானம், நிலம் பெறுபவர் களுக்கு வாழ்க்கை நடத்தப் போதுமானதா என்று பார்க்க வேண்டும். கிட்டத்தட்ட மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கீழ்த் தஞ்சை மாவட்டத்தில் முன்னாள் நீதிபதி கணபதியாபிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் ஒரு கமிஷனை அரசு நியமித்தது. அந்தக் கமிஷன் ஆராய்ச்சி செய்து தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள நிலத்தில் இரு போக நிலமாக இருந்தால் ஒரு ஏக்கருக்கு ஆண்டொன்றுக்கு ரூ. 510 கிடைக்குமென்று தெரிவித்தார்கள். எனவே, இருபோக சாகுபடி செய்யக்கூடிய நிலத்தில் ஐந்து ஏக்கரை ஒரு விவசாயத் தொழிலாளி யிடம் கொடுத்தால் அதன் மூலம் ஆண்டொன்றுக்கு அவருக்கு ரூ. 2,500 நிகர வருமானமாக கிடைக்கும். அல்லது மாதத்திற்கு ரூ. 213 என்ற அளவில் கிடைக்கக்கூடும். நாட்டுடமையாக்கப்பட்ட வங்கிகளிலுள்ள நான்காம் தர ஊழியர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர் களுடைய மொத்த மாத சம்பளம் ரூ. 230 என்று பார்க்கிறபொழுது

மாண்புமிகு திரு. சி. பா. ஆதித்தனார் : சப்ராசி.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : நான் அந்த வார்த்தையைச் சொல்ல விரும்பவில்லை. அதனால்தான் நான்காம் தர ஊழியர்கள் எனக் குறிப் பிட்டேன். சோஷலிச யுகமாக இருக்கிற இந்தக் காலத்தில், அது மாதிரி வார்த்தையை உபயோகிப்பது நல்லதல்ல. ஐந்து ஏக்கர் நிலத்திலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய வருமானமே மாதமொன்றுக்கு ரூ. 213 என்று இருக்கும்பொழுது உபரி நிலத்தை இரண்டு ஏக்கராகப் பிரித்துக் கொடுத்தால் ஆண்டுக்கு 1,020 ரூபாய் அல்லது மாதத்திற்கு 84 ரூபாய் அளவில்தான் வருமானம் கிடைக்கும். எனவே நிலத்தை இரண்டு ஏக்கர் ஒரு ஏக்கர் என்று குறைத்து விநியோகிப்பதின் மூலம் யாருக்கும் எந்த விதமான பலனும் ஏற்படப் போவதில்லை. உழுபவ னுக்கு நிலம் சொந்தமாக்குவதற்கான ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வரப்போகிறோம் என்று சொல்லி அதன் காரணமாக 500 பேர் நன்மைக்காக இச் சட்டத்தைக் கொண்டு வருகிறபொழுது அதனால்

1972 ஆகஸ்ட் 21]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

வேறென்ன விளைவுகள் நாட்டில் ஏற்படும் என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். நம்முடைய மாநிலத்தில் கல்லூரிகள், பள்ளிகள், பாலி டெக்னிக்ஸ்கள், இதர கல்வி நிலையங்கள் ஆகியவற்றுள் மிகப்பல நிலத்தின்மூலம் வருகின்ற வருவாயை வைத்தே நடைபெற்று வருகின்றன. மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள்கூட பேசுகிற கூட்டங்களில் எல்லாம் “நீங்கள் பிள்ளையில்லாதவர்களாய் இருந்தால் உங்கள் நிலங்களைக் கல்வி நிலையங்களுக்கு எழுதிக்கொடுங்கள்” என்று கூறுகிறார்கள். அவர்களது சொற்பொழிவினைக் கேட்டு தங்களது நிலங்களை கல்வி நிலையங்களுக்கு நன்கொடையாகவும் பலர் அளித்துள்ளார்கள். தமிழகத்திலுள்ள 169 கலை விஞ்ஞானக் கல்லூரிகளில் 46 கல்லூரிகள்தான் அரசினரால் நடத்தப்படுபவை. தனியாரால் நடத்தப்படுகிற கல்லூரிகள் 123 ஆகும். இக்கல்லூரி களுடைய நிலங்களை இச்சட்டத்தின் மூலம் எடுத்த பிறகு அவற்றை பொருளாதார நெருக்கடியின் காரணமாக சரியாக நடத்த முடியாத சூழ்நிலை ஏற்படும். பல்லாயிரக்கணக்கான—லட்சக்கணக்கான மாணவர்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய கல்லூரிகளினுடைய நிலத்தை எடுத்து 500 விவசாயத் தொழிலாளர்களின் நன்மைக்காக நிலச் சீர்திருத்தம் என்பதினுடைய பெயரால், சோஷலிசம் என்ற பெயரால், இச் சட்டத்தைக் கொண்டுவருவது பொது மக்களுடைய நன்மைக்கு உகந்ததல்ல என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

உழுபவனுக்கே நிலம் சொந்தமாக ஆக்கப்பட வேண்டும் என்று நமது வருவாய்த்துறை அமைச்சர் அவர்கள் சட்டமன்றத்தில் பேசியதைக் கேட்டேன். உழுபவனுக்கே நிலம் சொந்தம் ஆக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்படுவதின் அர்த்தம் எனக்குப் புரியவில்லை. காரணம் என்னவென்றால், என்னுடைய மாவட்டமாகிய தஞ்சையை எடுத்துக்கொண்டாலும் மற்ற மாவட்டங்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் ஒரு விவசாயி தானும் தன்னுடைய குடும்பத்தினருமாக ஒரு ஏக்கர் நிலத்திற்கு மேலாக உழு முடியாது. ஒரு ஏக்கர் நிலத்திற்கு மேல் வைத்திருப்பவர்கள் மற்ற விவசாயத் தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்துவதின் மூலமே உழுது சாகுபடி செய்ய முடியும். எனவே உழுபவனுக்கே நிலம் சொந்தம் என்று சொன்னால் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு ஏக்கராகப் பிரித்துக்கொடுக்க முடியுமே தவிர, மேலும் கொடுக்கமுடியாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

348 தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

[மாண்புமிகு சட்ட மன்ற துணைத் தலைவர் தலைமை]

அடுத்து, அறக் கட்டளைகளின் பெயரால் நிலத்தை வைத்துக் கொண்டு நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் பிடியிலிருந்து பலர் தப்பித் துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற மற்றொரு காரணமும் கூறப்படுகிறது. சென்ற முறை கூடிய சட்டமன்றத்தில் நமது மதிப்பிற்குரிய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இதைப்பற்றி பேசினார்கள். அப்படிப் பேசுகிறபொழுது அப்பொழுதும் தஞ்சை மாவட்டம்தான் உதாரணத்திற்குக் கிடைத்தது—தஞ்சை மாவட்டத்தில் ஒருவர் ஒரு கிருஷ்ணன் படத்தை வீட்டிற்குள் வைத்துக்கொண்டு அந்தப் படத் திற்காக 63 ஏக்கர் நிலம் எழுதிவைத்து அச்சொத்தை தனிப்பட்ட முறையில் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்றும் எனவே குறிப் பிடப்பட்ட கிருஷ்ணன் படம் டிரஸ்டு போன்ற, தனிப்பட்டவர்கள் அனுபவிக்கக்கூடிய மத சார்பான அறக்கட்டளைகளுக்குள்ள விதி விலக்கை ரத்து செய்து விடவேண்டும் என்ற அடிப்படையிலே இச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருப்பதாக முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரி வித்தார்கள். இப்பொழுது அதைப்பற்றி விரிவாகப் பேசுவதற்கு நேரமில்லை. கிருஷ்ணன் படம் போன்ற மத சார்பான அறக்கட்டளை களுக்கு உள்ள விதிவிலக்கு இப்பொழுதும் நீடிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இரண்டாவது காரணமாக குறிப்பிடப்பட்ட கிருஷ்ணன் படம் டிரஸ்டினுடைய ஆயுள் இன்னமும் நீடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இச்சமயத்தில் நான் ஒன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அறக் கட்டளைகளைப் பொருத்து தனியார் அறக்கட்டளைகள், பொது அறக் கட்டளைகள் என்ற பாகுபாடு செய்து, வரையறுத்து நம்முன் உள்ள மசோதாவில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஏதோ முன்னால் இல்லாத ஒரு கருத்தை இப்பொழுது கூறியிருப்பது போன்ற தோற்றமளிக்க இம்மசோதாவில் குறிப்பிட்டிருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். 1961-ம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்திலேயே தனியார், பொது அறக் கட்டளைகளைப் பற்றிய வேறுபாடுகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அது மட்டுமல்ல, 1961 சட்டத்திலேயே யாராவது ஒரு நபர் ஒரு அறக் கட்டளையை ஏற்படுத்தி அதனுடைய நிலச் சொத்துக்களிலிருந்து வருகிற வருமானம் தனிப்பட்ட காரியங்களுக்காக உபயோகப் படுத்தப்படுமானால் அந்த நிலம் முழுவதையும் அரசு எடுத்துக்கொள் வதற்கான அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. 1961 சட்டத்திலேயே இம்மாதிரி அதிகாரம் இருந்துங்கூட, கிருஷ்ணன் படம் டிரஸ்டுகள் போன்ற தனிப்பட்ட அறக்கட்டளைகள் இன்னும் உச்ச வரம்புக்கு

1972 ஆகஸ்ட் 21] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

மேற்பட்ட நிலங்களை வைத்துள்ளன என்று சொன்னால் அதற்குக் காரணம் அதிகாரிகள் சரிவர நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்பதைத் தவிர சட்டத்தில் உள்ள குறைபாடு அல்ல. எனவே, இக் காரணத் திற்காக புதிய சட்டம் தேவையோ அவசியமோ இல்லையென்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இது மட்டுமல்ல. இந்து சமய அறநிலையச் சட்டத்திலேயே யாராவது ஒருவர் மதத்தினுடைய, காரியத்திற்காக நிலத்தை எழுதி வைத்துவிட்டு அந்தச் சொத்தை தனிப்பட்ட முறையில் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தால் அந்த அறக்கட்டளையை பொய்மையான (இல் யூசரி) அறக்கட்டளை என்று முடிவு செய்து அச் சொத்தைக்கொண்டு சரிவர அறக்காரியங்கள் நடைபெறுவதற்கான வரைமுறைகளை அந்த இலாகா முடிவு செய்யலாம் என்று நிர்ணயித்து இருக்கிறார்கள். எனவே, எந்தக் காரணத்திற்காக இச்சட்டம் என்று முன்பு குறிப்பிடப் பட்டதோ அந்த இரண்டு அடிப்படைக் காரணங்களுக்கும், இம் மசோதாவிிற்கும் சம்பந்தமில்லை என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அறக்கட்டளைகள் என்பவை நமது நாட்டில் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இருக்கக்கூடியவையாகும். இந்து சமயமானாலும், மற்ற சமயங்களானாலும் பொது மக்களின் நன்மைக்காக அவை பாடுபட வேண்டும் என்ற எண்ணம் நீண்ட நெடுங்காலமான நம்முடைய சம்பிரதாயத்தில், ரத்தத்தில் ஊறிப்போன ஒன்றாகும். எனவே அறக் கட்டளைகள் எல்லாம் நிலச் சீர்திருத்தத்தை ஏய்ப்பதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டவை என்று சொல்வது தவறான கருத்தாகும். இம் மசோதாவின் ஆய்வுக்குழு பல ஊர்களுக்குச் சென்று சாட்சியங்களைக் கேட்கும் வாய்ப்பை வருவாய்த் துறை அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். வெவ்வேறு ஊர்களில் கூறப்பட்ட சாட்சியங்களையெல்லாம் எடுத்துப் பார்க்கிறபொழுது நமது நாட்டு மக்கள் பல நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாக தான தர்மங்களுக்காக நிலத்தை எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள் என்பதையே நாம் அறிய முடிந்தது. ஒரு உதாரணம் சொல்லவேண்டுமானால், சென்னை நகரி லிருக்கிற “பச்சைப்பயப்பன் டிரஸ்ட்” பல கல்லூரிகளையும், பள்ளிக் கூடங்களையும் நடத்திக்கொண்டு வருகிறது. அது கிட்டத்தட்ட 140 ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகிறது. அதே போன்று முன்னாள் பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர் திரு. டி. எம். நாராயணசாமிப்பிள்ளை அவர்களது கண்காணிப்பில் நிர்வகிக்கப்பட்டு திருச்சியில் நடந்து

350 தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

வரும் “பாப்பம்மாள் டிரஸ்ட்” என்று சொல்லப்படும் அறக்கட்டளை ஏழை மாணவர்களுக்கு உண்டியும், உறையுளும் கொடுத்து 100 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நடைபெற்று வருகிறது. அது மட்டுமின்றி தஞ்சை மாவட்டத்தில் கல்லூரி முதலிய பொதுமக்கள் நன்மைக்கான பல காரியங்களை நடத்திக்கொண்டு வரும் “ஏ.வி.சி. சாரிடஸ்” என்ற அறக்கட்டளை கடந்த 120 ஆண்டுகளாக கோர்ட்டினுடைய ஆணைக்குட்பட்டு இயங்கி வருகிறது. எனவே, அறக்கட்டளைகளை ஏற்படுத்தியவர்கள் எல்லாம் நிலச் சீர்திருத்த சட்டத்திலிருந்து தப்புவதற்காகவே செய்தார்கள் என்று சொன்னால் அது தவறாகும். நிலச் சீர்திருத்தத்தினுடைய காரணமாக அமைக்கப்பட்ட அறக்கட்டளைகள் மொத்த எண்ணிக்கையில் 10 சதவிகிதம் கூட இருக்காது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நிலச் சீர்திருத்தத்தைத் தவிர்ப்பதற்காகவே அறக்கட்டளைகள் சில ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை ஒப்புக்கொண்டாலும் அவை இன்றைய தினம் பொது மக்களுடைய நன்மைக்காகவே தங்களது நில வருமானத்தை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நாம் காணவேண்டும். இது மட்டுமின்றி, ஜாதியினுடைய அடிப்படையில் அந்தந்த வகுப்பினர்கள் வளர வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் பல அறக்கட்டளைகள் இன்றைய தினம் நடைபெற்று வருகின்றன. ஜாதி இருக்க வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பது வேறு விஷயம். ஆனால் ஒவ்வொரு வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களும் வளர்ச்சி அடைவதின் மூலம் நாட்டிலுள்ள மக்கள் அனைவருமே உயர்வடைகிறார்கள். இம்மாதிரி வகுப்புகளுடைய அடிப்படையில் நடத்தப்படும் அறக்கட்டளைகள் 100, 200 ஆண்டுகளாக நடைபெற்றுக்கொண்டு வருகின்றன. என்னுடைய மாவட்டத்திலேயே நான் சார்ந்துள்ள வகுப்பினருடைய உயர்வுக்காக நடைபெற்று வரும் ஒரு அறக்கட்டளை கடந்த 150 ஆண்டுகளாக கோர்ட்டினுடைய மேலாணையின்கீழ் இயங்கி வருகின்றன. எனவே மக்களுக்கு எந்தெந்த நன்மைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இந்த அறக்கட்டளைகளுக்கு நிலங்கள் ஒதுக்கப்பட்டனவோ அதை சந்தேகிப்பதும், குலைப்பதும், நல்லதல்ல. அறக்கட்டளைகளுக்கு நிலம் இருக்கக்கூடாதென்று சொல்வது நமது நாட்டு மக்களின் மனோபாவத்திற்கும் பாரம்பரியத்திற்கும் உகந்தது அல்ல.

இப்படி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் அறக்கட்டளைகளில் எவையாவது தவறான முறையில் இயங்குமானால் அதைக் கண்டு பிடிக்க, கண்காணிக்க ஒரு “கமிஷன்” அமைக்கலாம். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாம் “இனாம் கமிஷன்” அமைத்தது போல. இப்படி

1972 ஆகஸ்ட் 21]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

அமைக்கப்படுகிற கமிஷன் எல்லா அறக்கட்டளைகளையும் பார்த்து
எவை நல்ல முறையில் இயங்கவில்லை என்று கண்டுபிடித்து
அவற்றிற்குத் தகுந்த மாதிரி நிலத்தை நிர்ணயம் செய்ய அரசுக்கு
வாய்ப்பளிக்கும். ஆய்வுக்குழு கூட்டங்களில் சாட்சியங்களை
அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டே
வந்தார்கள். “உங்களுடைய அறக்கட்டளைகளினுடைய காரியங்
களைச் செய்வதற்கு நிலம்தான் வேண்டுமா? பணம் போதாதா?
என்பது அந்தக் கேள்வி, சாட்சியம் சொல்ல வந்தவர்களில் மிகப்
பலர் நிலம்தான் வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். நிலத்தை எடுத்துக்
கொண்டு பணத்தை நஷ்ட ஈடாகக் கொடுத்தால் என்ன தவறு?
என்று அமைச்சர் கேட்டதற்கு “நிலம்தான் சாகவதமான சொத்து,
அழிக்க முடியாதது, எனவேதான் பணமாகக் கொடுத்தால் பின்னால்
வருபவர்கள் அதை அழித்துவிடக்கூடும் என்ற அச்சத்தினாலேயே
அறக்கட்டளைகளை ஏற்படுத்தியவர்கள் நிலமாக எழுதி வைத்தார்கள்”
என்று சொன்னார்கள். அது மட்டுமல்ல பணத்தினுடைய மதிப்பு
குறைந்துகொண்டே வருகிறது என்றும் நமது மத்திய ஆட்சி—
காங்கிரஸ் ஆட்சி—நல்லாட்சியின் காரணமாக கடந்த பத்து ஆண்டு
களில் பணத்தினுடைய மதிப்பு பாதிமாக குறைந்துவிட்டதெனவும்
குறிப்பிட்டார்கள். இதன் காரணமாக அறக்கட்டளைகளை நிர்வகிப்ப
வர்கள் நிலத்தைக் கொடுத்து நஷ்ட ஈடாக பணத்தைப் பெற விரும்ப
வில்லை. நமது நாட்டில் பணத்தினுடைய மதிப்பு ஆண்டுக்காண்டு
6 சதவிகிதம் குறைந்துகொண்டே வருகிறது. மத்திய அரசின் பற்றாக்
குறை நிதிநிலை 250 கோடி, 300 கோடி என்று உயர்ந்துகொண்டே
போகிற காரணத்தால் நோட்டுகள் அச்சடிக்கிற காரியந்தான்
நாட்டில் வேகமாக நடைபெற்று வருகிறது. இந்தியாவில் வேக
மாகவும் விறுவிறுப்பாகவும் ஏதாவது ஒரு தொழிற்சாலை நடை
பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது என்றால் அது நோட்டுகள் அச்சடிக்கிற
இடமேயாகும். பணத்தினுடைய மதிப்பு குறையக் குறைய நிலத்தி
னுடைய மதிப்பு அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. விளைகிற
பொருள்களின் மதிப்பும் அதிகரித்துக் கொண்டு போகிறது. எனவே
நிலமாக இருப்பதே நல்லது என்று சாட்சிகள் கூறினார்கள். அண்மை
யில் நான் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தபொழுது
அங்குள்ள சுசீந்திரம் கோயிலுக்கு சென்றிருந்தேன். அந்தக் கோயில்
முன்னர் கேரள நாட்டினுடைய பகுதியாக இருந்தபொழுது,
“தெவொசம்”, போர்டு மூலமாக அக்கோயில்களினுடைய நிலங்கள்
முழுவதையும் அரசு எடுத்துக்கொண்டு அந்நிலத்திலிருந்து வரக்

352 தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

கூடிய வருமானத்தை ஒவ்வொரு ஆண்டும் கோவிலுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. இதே காரியத்தை தற்பொழுது நமது அரசு செய்து வருகிறது. இன்றையதினம் கொடுக்கப்படுகிற பணத்தின் மூலம் அக்கோயிலினுடைய கட்டளைகளில் கால்பங்கு கூட நிறைவேற்ற முடியவில்லை என்பதை நான் கண்டேன். எங்களுக்குப் பணம் வேண்டாம் நிலம்தான் வேண்டும் என்று அறக்கட்டளைகளை நிர்வகிப்பவர்கள் கூறுவதற்கான காரணம் பணத்தினுடைய மதிப்பு குறைந்து கொண்டே போவதுதான். சாட்சிகளில் சிலர் நிலத்தை எடுத்துக் கொண்டேயாகவேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டால் மார்க்கெட் விலையாவது கொடுக்க வேண்டுமென்றும் அப்பணத்தை நல்ல சாகசவதமான நிலையில், உயர்வட்டி வரக்கூடிய முறையில் ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டார்கள். இதை அவர்கள் குறிப்பிடுவதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் உள்ளது. அறக்கட்டளைகளிடம் பணமிருந்தால் தமிழக மின்சார வாரியத்திற்குப் பணம் தேவை, 4½ சதவிகிதம் வட்டிக்கு உங்களது பணத்தை முதலீடு செய்யுங்கள் என்று அரசு பிறகு சொல்லக்கூடும். நிலத்தினுடைய வருமானத்தின் மூலம் 15 சதவிகித அளவு கிடைக்கக் கூடிய நிலைமாறி நாலரை சதவிகித வருமானம் கிடைக்க நேருமானதால் அறக்கட்டளைகளுக்கு பணமாகக் கொடுக்க நேர்ந்தால் அதற்குச் “சந்தை விலையும்” 8, 9 சதவிகிதமாவது வட்டி கிடைக்கக்கூடிய விலையையும் ஏற்படுத்துங்கள் என்று கேட்டார்கள். நாளைய தினம் நாம் பரிசீலிக்க இருக்கிற ஒரு நிலச்சீர்திருத்த மசோதாவில் நஷ்டஈட்டுத் தொகையை மிகவும் குறைத்திருக்கிறார்கள். வருமானத்தில் முதல் 5,000-த்திற்கு 12 தடவையும், அடுத்த ஒவ்வொரு 5,000-த்திற்கும் 11, 10, 9 என்று குறைத்து கடைசியில் உள்ள வருமானத்தில் இருபங்கே நஷ்டஈடு என்று முடித்திருக்கிறார்கள். அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டியார் நிலவரம்பு உயரதிகாரக் குழு என்பதினுடைய பெயரால் ஒரு குழு அமைத்து எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிற நிலங்களுக்கான நஷ்ட ஈட்டைப் பற்றி அண்மையில் ஒரு தீர்மானம் போட்டிருக்கிறார்கள். பொது அறக்கட்டளைகளுடைய நிலங்களை எடுத்துக்கொள்ளும்பொழுது அவை உண்மையாகவே மக்களுக்குச் சேவை செய்யக் கூடியவனவாக இருந்தால், அவை தங்களுடைய காரியங்களைத் தொடர்ந்து சிரமமின்றி நடத்தக்கூடிய அளவில் நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதாவது மார்க்கெட் விலை கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது அவர்களது கருத்தாகும். எனவே, அகில இந்தியக்

1972 ஆகஸ்ட் 21]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

காங்கிரஸ் கமிட்டியாரின் தீர்மானத்தில் கண்டுள்ளதை விட இன்னும் புரட்சிகரமான முறையில் அறக்கட்டளைகளின் நிலத்திற்கான நஷ்ட ஈட்டைக் குறைக்க வேண்டிய அவசியம் ஒன்றுமில்லை. கொடுக்கப்படுகிற நஷ்ட ஈடு அவை தொடர்ந்து நடக்கக்கூடியதாக, மார்க்கெட் விலையாக இருக்க வேண்டும். நஷ்ட ஈட்டை மிகவும் குறைப்பதனால் விளைவுகள் என்ன ஏற்படும் என்பதையும் நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். தனியார் கல்லூரிகளும், பள்ளிகளும் குறைந்த நஷ்ட ஈட்டின் காரணமாக எதிர்காலத்தில் சரிவர நடத்தப்பெற இயலாவிட்டால் அந்தப் பளுவினை அரசு காரணமின்றி ஏற்கவேண்டிய நிலை ஏற்படும் என்பதை நாம் மறந்து விடுவதற்கில்லை. தனிப்பட்டவர்களுடைய நிலத்திற்குக் குறைந்த நஷ்டஈடு கொடுக்கப்படுவதைப் பற்றிக்கூட நான் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் பொது மக்களது நன்மைக்கான அறக்கட்டளைகளது நிலங்கள் குறைந்த நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்பட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்படுமானால் நாளை அவற்றிற்கு நிதிப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டு கேரளத்திலுள்ள கல்லூரிகள் இன்று அதிக மாநியம் கொடுங்கள் என்று அரசைக் கேட்பதைப் போன்ற நிலைமை நமக்கும் வரக்கூடும் என்பதை நாம் மறந்துவிடுவதற்கில்லை. எனது மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் கேட்டார்கள். கல்லூரிகளைத் தனியார்தான் நடத்த வேண்டுமா, அரசாங்கம் நடத்தக்கூடாதா என்று. நமது மதிப்பிற்குரிய கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் இங்கே இருக்கிற காரணத்தினால் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் திருப்பளாய்த்துறையிலுள்ள இராமகிருஷ்ண குடிலுக்குச் சென்றிருந்தார்கள். அக்குடிலினுடைய நிர்வாகிகள் அங்கு அனாதைச் சிறுவர்களுக்கு பயன்படக்கூடிய பல திட்டங்களை எடுத்துக் காட்டி இவற்றையெல்லாம் மூன்றரை லட்ச ரூபாய் செலவில் செய்திருக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இதை மிகவும் பாராட்டி இக்காரியங்களையெல்லாம் அரசு செய்தால் ரூபாய் 12 லட்சமாவது ஆகும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். இவற்றையெல்லாம் இராமகிருஷ்ண குடில் சார்பில் வெளியிடப்பட்டுள்ள பிரசுரம் ஒன்றில் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். எனவே இவற்றையெல்லாம் வருவாய்த் துறை அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குகொண்டுவந்து இப்பொழுது கொண்டு வரப்பட்டுள்ள மசோதா சரியானதோ முறையானதோ அல்லவென்பதையும் இதன் மூலம் உழுபவனோ அறக்கட்டளைகளோ பயனடையப் போவதில்லை என்பதையும் இதன் மூலம் மக்களுக்குத் தொல்லைகளும், அரசுக்கு

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

வீணை பளுவும் பொறுப்புகளும் ஏற்படுமே தவிர வேறு எவ்வித பலனும் ஏற்படப் போவதில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, இந்த மசோதாவில் சில குறைபாடுகள் இருப்பினும்கூட மொத்தத்தில் நான் இதை வரவேற்கிறேன். பெர்துவாக நிலச் சீர்திருத்தம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, உழுவவனுக்கே நிலம் சொந்தமாக்கப்படவேண்டும், நம் விவசாய முறை திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டும், கிராமியப் பொருளாதாரம் சீர்திருத்தப்பட வேண்டும், உற்பத்தி இப்போது இருப்பதைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிகரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற இப்படிப்பட்ட காரணங்களுக்காக நிலச் சீர்திருத்தங்கள் பல நீண்டகாலமாகச் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் இப்படிப்பட்ட சீர்திருத்தங்களுக்கு எதிராக பல்வேறு எதிர்ப்புகளைத் தெரிவித்து வந்திருக்கின்றனர். “இந்த தேசத்தையே பிரித்துக் கொடுத்தாலும் மக்கள் எல்லாருக்கும் நிலம் கொடுக்க முடியாது” என்றும், “தேசத்தில் 60 கோடி 70 கோடி என்று மக்கள் பெருக்கம் இருக்கும் நிலையில், உள்ள நிலத்தை எப்படிப் பிரித்துக்கொடுக்கப் போகிறார்கள்” என்றும், “நமது நாடு வறுமைநிலையிலுள்ள நாடு, செல்வாதாரத்தைப் பெருக்காமல் எப்படி செல்வத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கப் போகிறார்கள்” என்றும் இப்படிப் பல வாதங்களைப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலே இவற்றுக்கு எதிராக எழுப்பியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட வாதங்களுக்கான பதிலை மீண்டும் இந்த அவையில் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. காரணம் அவை நீண்ட நெடுங்காலமாக நடந்துவருபவை. ஆனால் இப்படிப்பட்ட வாதங்களை முன்வைத்து, இருப்பதை அப்படியே விட்டுவைத்து விடவேண்டும் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதல்ல என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம். மேலும், சிலர், நிலச் சீர்திருத்தம் செய்த பிறகு, உச்ச வரம்புச் சட்டம் வந்த பிறகு, மிச்ச நிலங்கள் எங்கே என்று கேட்கின்றார்கள். அது சரியான கேள்வி தான். உச்சவரம்புச் சட்டம் வந்த பிறகு, மிச்ச நிலங்கள் இருந்திருக்க வேண்டாமா? எதிர்பார்த்த அளவிற்கு மிச்ச நிலங்கள் இல்லையே. அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன? இதுவரை வந்த சட்டங்களிலே பல ஓட்டைகள் இருந்தன, விலக்குகள் அளிக்கப் பட்டிருந்தன. சொல்லப்போனால் இப்போது நம் முன்னுள்ள சட்டத்திலும் ஓட்டைகள் இருக்கின்றன. எனவேதான் ஆரம்பத்தி

1972 ஆகஸ்ட் 21] [திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

லேயே இதில் பல குறைபாடுகள் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டேன். ஏற்கெனவே இருந்த உச்சவரம்புச் சட்டத்தில் குறைபாடுகள் இருந்ததன் காரணமாக பலர் தப்பித்துக்கொண்டார்கள். எனவேதான் மிச்ச நிலங்கள் இல்லாமற்போய்விட்டது. முன்பு மிச்ச நிலங்கள் எங்கே என்று நாம் கேட்டோம். இப்போது மற்றவர்கள் நம்மைப் பார்த்துக் கேட்கின்றார்கள். குறைபாடுகளை நீக்குவது நமது பொறுப்பாகிறது. நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் இதிலுள்ள குறைகள் பற்றி மிக அழகாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். உண்மையைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னதற்காக அவரைப் பாராட்டுகிறேன். கிருஷ்ணன் படத்திற்காக என்பது ஏக்கர் நிலத்தை ஒரு பெரியவர் எழுதி வைத்திருப்பதைக் குறிப்பிட்டார்கள். இப்படி நிலங்களை எழுதிவைத்து உச்சவரம்புச் சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பதை அரசாங்கம், நிர்வாகம் கவனிக்க வேண்டியது அவசியம். இப்போதுள்ள இந்தச் சட்டத்திலும் “லாப்ஹோல்ஸ்” இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ளுவது அவசியம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பிரயோசனம் இல்லையென்று குறிப்பிட்டார்கள். அதனை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். முன்பு கொண்டுவந்த சட்டங்களிலே ஓட்டைகள் இருந்தன. இப்போதுள்ள சட்டத்திலும் ஓட்டைகள் இருக்கின்றன என்ற ஐயப்பாடு கொண்டிருக்கின்றேன். இன்றைக்குள்ள இந்தச் சட்டங்களின் அடிப்படையிலே நாம் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு உபரி நிலம் கிடைக்காமற் போனதற்கு மற்றொரு காரணம், உபரி நிலத்தை அரசு எடுத்துக்கொள்ளுவதில் இப்போதுள்ள சிக்கல் மிக்க நடைமுறைகள் “கம்பர்ஸம் ப்ராஸஸ்” காரணம் ப்ரின்சிபல் ஆக்ட், க்ளாஸ் 9 என்று நினைக்கிறேன். அதன்கீழ் உபரி நிலத்தினை எடுத்துக்கொள்ளுவது என்றால், இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளைத் தாண்டி அவற்றை எடுத்துக்கொள்ளக் குறைந்த பட்சம் ஐந்தாண்டு காலமாவது ஆகிறது. ஒரு சட்டம் போட்டவுடன் நாளைக்கே ஒருவர் வந்து “என்னிடம் மிச்ச நிலம் இவ்வளவு இருக்கிறது” என்று யாரும் சொல்லுவதில்லை. இங்கே பார்க்கிறோம், ஆயிரக்கணக்கான வேலி நிலம் இருந்தவர்களிடமிருந்து குறைந்த அளவு மிச்ச நிலம்தான் கிடைத்திருக்கிறது. அவர்களுடைய பெயரையோ இடங்களையோ நான் குறிப்பிட விரும்பவில்லை, மன்றத்திலுள்ளவர்களுக்கு அவர்களை நன்கு தெரியும் என்று கருதி குறிப்பிடாமல் விட்டுவிடுகிறேன். ஆறுயிரம் ஏக்கர் நிலம் உள்ளவர்களிடமிருந்து 20 ஏக்கர்தான் மிச்ச நிலம் என்றால், என்னால் அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இப்படிப்பட்ட பெரும் நிலச்சுவாந்தாரர்கள்

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி] [1972 ஆகஸ்ட் 21]

உள்ள தஞ்சை மாவட்டத்தில் அவர்களிடமிருந்து கிடைத்த மிச்ச நிலம் எவ்வளவு என்றால், ஒன்றுமில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. “என்ன காரணம்? நிலம் இல்லையா? அல்லது ஏற்கெனவே அவர்களிடம் கொஞ்ச நிலம்தான் இருந்ததா?” என்ற பிரச்சனைகள் வருகின்றன. இந்த நிலங்களை எடுத்துக்கொள்ளுவதில் உள்ள சில சங்கடங்களைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர். இப்போதுள்ள சட்டத்தில்கூட தப்பித் துக் கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு இருப்பதாக நண்பர் திரு. சுவாமி நாதன் அவர்களே குறிப்பிட்டார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். எனவே சட்டம் போடும்போது, அது ஒழுங்காக இருத்தல் அவசியம். இதன் மூலம் கிடைக்கப்போகும் நிலம் எவ்வளவு? குறைவானதா அல்லது அதிகமானதா என்பதை நான் சொல்லுவதற்கில்லை, காரணம் என்னிடம் புள்ளிவிவரங்கள் இல்லை. ஆனால் ஒன்றை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அறநிலைய ஸ்தாபனங்கள், தர்ம ஸ்தாபனங்கள், “சேரிடபிள் இன்ஸ்டிடியூஷன்ஸ்”, மற்றும் பல் வேறு மடங்கள், கோவில்கள் இவைகளுக்கெல்லாம் இந்த நில உச்ச வரம்புச் சட்டத்திலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டுவது நியாயம் தானா என்பதை விசாரிக்க ஒரு குழுவினைப் போட்டு அவர்கள் இதை விசாரித்தார்கள். அதில் நான் பார்த்த வரையில், “என்னால் இந்தச் சத்திரத்தினை நடத்தமுடியவில்லை” என்று ஒருவர் சொன்னார். என்ன காரணம் என்று கேட்டபோது, “முன்பு இருந்தது போல இப்போது வாரம் ஒழுங்காகக் கொடுக்கப்படுவதில்லை” என்று அவர் சொன்னார். வாரம் ஒழுங்காக அளப்பதில்லை, உண்மைதான். பின் எதற்காக அதைக் கட்டிக்கொண்டு அழ வேண்டும்? உதாரணமாக சர்க்கார் துறையில் உள்ள நிறுவனம் ஏதாவது ஒழுங்காக நடைபெறவில்லையென்றால், உடனே “ஏன் அதை இன்னும் சர்க்கார் வைத்திருக்க வேண்டும், முடிவிடக்கூடாதா” என்று கேட்கிறார்கள். நான் இப்போது அவர்களைக் கேட்கின்றேன், இந்த ட்ரஸ்டுகளை ஒழுங்காக நடத்த முடியவில்லையென்றால், ஏன் அவற்றைக் கட்டிக் கொண்டு அழுகின்றீர்கள்? சர்க்காரிடமே விட்டு விடுவதுதானே? இங்கேதான் விஷயங்கள் இருக்கின்றன. தஞ்சையிலிருந்து ஆறு மைல் தூரத்திலுள்ள கிராமத்தில், இரண்டுபோகப் பயிர் விளையக் கூடிய 750 ஏக்கர் நிலத்தை வைத்துக்கொண்டுள்ள ஒருவர் “இதிலிருந்து ரூ. 35 ஆயிரம்தான் வருமானம் வருகிறது” என்று சொன்னார். நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டுமென்ற நிலை வரும்போது, அவர் என்ன கணக்குக் கொடுக்கப்போகிறாரோ தெரியவில்லை. நஷ்ட

1972 ஆகஸ்ட் 21]

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

ஈடு கொடுப்பது பற்றிய “பில்” வருகிறது அடுத்து. அப்போது இப்படிப்பட்டவர்கள் என்ன சொல்லப்போகிறார்கள் என்பது பார்க்க வேண்டிய விஷயம். மாவிற்கு அதாவது 1/3 ஏக்கருக்கு இரண்டு மூட்டை நெல்தான் வருகிறது என்பது அவரது வாதம். இவர் நஷ்ட ஈடு கேட்கவரும்போது, என்ன சொல்லவிருக்கிறார் என்பது பொறுத்திருந்து பார்க்க வேண்டிய விஷயம். இது எதற்காக நான் சொல்கிறேன் என்றால், இந்தக் கட்டளைகளில், ஸ்தாபனங்களில் பெரும்பாலானவை வாரம், குத்தகைக்கு விடுவதுதான் வழக்கம். அந்த வாரக் குத்தகையைக் கூட ஒழுங்காக வாங்க முடியவில்லை என்று அவர்களே சொல்கிறார்கள். அந்த நிர்வாகத்தை இப்பொழுதுள்ள விலைவாசி வர்த்தமானத்தில் நடத்த முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். அடுத்ததாக, நீர் மோர் தர்மம். இவைகளுக்கு உதவிகரமாக இருப்பதற்கு ஐந்து ஏக்கர் கொடுப்பது நியாயமில்லை. இந்த ஐந்து ஏக்கர் வருமானத்தை வைத்துக் கொண்டு என்ன தர்மம் செய்ய முடியும்? இதற்கு “சேரிட்டி” தேவையா? அவை காலத்திற்கு ஒவ்வாதது. அதே போல் இந்த மடங்களையும் கொஞ்சம் கவனிக்க வேண்டும். மடங்களின் நிலங்களை எடுக்காவிட்டால், இந்தச் சட்டத்தினால் பெரும் பலன் கிடைக்காது என்பதுதான் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களுடைய வருத்தம் எல்லாம். ஆகையினால் தான் இந்தச் சட்டம் எதற்காக என்று கேட்டார்கள். நானும் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். நிலம் இல்லாவிட்டால், தர்ம காரியங்கள் எப்படிச் செய்வது என்று கேட்கிறார்கள். கல்லூரிகள் நடத்துவதற்கு இந்த நிலமெல்லாம் தேவைப்படுகிறது என்று சொன்னார்கள். 120, 200, இவ்வளவு கல்லூரிகள், பள்ளிகள் என்று கணக்குச் சொன்னார்கள். நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தை வைத்துக் கொண்டு திருச்சியில் ஒரு கல்லூரி நடைபெறுகிறது. அந்தக் கல்லூரி இந்த ஆண்டு ஒவ்வொரு பையனையும் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு எத்தனை ரூபாய் டொனேஷன் வாங்கியிருக்கிறது? இந்த வருமானத்தோடு மட்டும் அந்தக் கல்லூரியை நடத்தி வருகிறார்களா? அரசு மான்யம் வேண்டாம் என்று சொல்கிறார்களா? அரசு மான்யம் ஒரு பக்கம், டொனேஷன் ஒரு பக்கம் என்று வாங்கிக்கொள்கிறார்கள். அதை திரு. முத்துசாமி அவர்கள் விளக்கிச் சொல்வார்கள். வெளியிலிருந்தும் பணம் வசூல் செய்கின்றார்கள். சம்பளமில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டு சம்பள அளவுக்கு வசூல் செய்யப்படுகிறது. எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று திரு. கே. ராஜாராம், எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொல்லும்

358 தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி] [1972 ஆகஸ்ட் 21]

அளவுக்கு நான் போகவில்லை. நிலங்களை நம்பித்தான் இந்தக் கல்லூரிகள், பள்ளிக்கூடங்கள் இயங்க வேண்டுமென்ற ஒரு கட்டாய நிலை இல்லை. உதாரணத்திற்கு ஒளரைச் சொல்கிறேன். திருப்பராயத் துறை என்ற ஊர், காவேரிக் கரையில் உள்ளது. அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டு நவீன பயிர் முறை சாதனங்கள், டிராக்டர், ஹை பிரீட் விதைகள் இவற்றையெல்லாம் பயன்படுத்திக்கொண்டு, மூன்று போகம் விளையும் நிலங்களை வைத்துக்கொண்டு சாதனைகள் செய்து காட்டியிருக்கிறோம் என்று சொல்லுவது சரியல்ல. அதை அறந்தாங்கியில் செய்து காட்ட வேண்டும். எனவேதான் இப்படி பொது ஸ்தாபனங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு வருகிறவர்களுக்குக் கூட நாம் கண்ணீர் வடிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

கர்ப்பக்கிரஹத்திற்கு அருகிலேயே தாழ்த்தப்பட்ட குடிமகன் போகலாம் என்று சொல்கிறோம். அர்ச்சனை செய்யலாம், சாமியைத் தொடலாம், சாமியைக் கழுவலாம், கட்டாயமாக டிரஸ்டியாகவே அவனை நியமிக்க வேண்டுமென்று நேற்றையதினம் சட்டமியற்றப் பட்டிருக்கிறது—நடைமுறையில் ஏற்கனவே நியமித்துக்கொண்டிருந் தாலும். இது சமயத்தில் தலையிடுவது இல்லையா? சமயத்தவர் களுடைய மனம் புண்படாதா? சமயத்தில் தலையிடுவதாக இருந் தாலும், மற்றெதுவாக இருந்தாலும், தலையிடு செய்வது நல்லவற்றிற் காக இருந்தால் யாரும் எதிர்ப்பதில்லை. சமயத்திற்கு நிலம் என்ற அடிப்படையில் ஏன் சொத்து இருக்க வேண்டும்? அதற்குப் பதிலாக வேறு வகையான சொத்துக்கள் இருக்கலாமே. சாதாரணமாக உடம்பில் அலகு குத்திக்கொள்ளக் கூடாது என்று தடை போட வில்லையா? மிருக பலி கொடுக்கக் கூடாது என்று தடை இருக்கிறது. இந்த மாதிரியான விஷயங்களில் எல்லாம் நாம் தலையிடவில்லையா? நம்முடைய சொந்த உடம்பிலேகூட நாம் குத்திக்கொள்ளக்கூடாது. அதைக்கூட தடை செய்திருக்கிறோம்.

(மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் தலைமை.)

ஒரு மாண்புமிகு உறுப்பினர் : சேர்மன் பக்கம் பார்த்துப் பேசுங்கள்.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி : தலைவர் அவர்களே, “மைக்” ஒரு பக்கமாக திரும்பியிருப்பதால் இந்தச் சங்கடம் ஏற்படுகிறது.

1972 ஆகஸ்ட் 21] [திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

எனவே இந்த சமய சம்பந்தப்பட்ட மடங்கள், ஆலயங்கள் இவற்றிற்கெல்லாம் இருக்கின்ற நிலங்களை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதோடு அவர்களுக்கு நிலங்கள் எப்படி வந்தன? பின்னை இல்லாதவர்கள் எழுதி வைத்தார்கள் என்று சொன்னார்கள். அவைகளுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் ஏது? உழைத்து வந்த சொத்து இல்லை. அந்தக் காரியங்கள் நடக்க வேண்டியது, அவ்வளவுதான். அந்தக் காரியங்கள் நடைபெறுவதில் ஆட்சேபணியில்லை. அவைகளுக்காக நிலம் தேவையில்லை. அந்தக் காரியங்களை நிலத்தின் மூலம்தான் வருவாய் பெற்றுச் செய்ய வேண்டும் என்பதில்லை. இவர்கள் நேரிடையாகப் பண்ணை வைத்து விவசாயம் செய்கின்றார்களா? ஆதலால் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்க முடியாது.

அடுத்தபடியாக, கல்லூரிகளுக்கும் பள்ளிகளுக்கும் 40 ஏக்கர், 20 ஏக்கர் எதற்காகக் கொடுக்க வேண்டும்? அதில் அர்த்தமில்லை. அதற்குப் பதிலாக “அன்யுவிட்டி” கொடுத்திருக்கலாம். விவசாயிகளிடம் நிலத்தைக் கொடுத்து நல்ல வருமானம் பெறலாம். ஏற்கனவே அதே நிலத்தைக் குத்தகைகாரன்தானே பார்க்கிறான். பட்டா கொடுப்பதில் என்ன மாற்றம் ஏற்படும் என்று வாதிக்கப் படுகிறது. வாடகைக்குக் குடியிருக்கும் வீட்டைப் பார்க்கவும். அதே வீடு அவனுக்குச் சொந்தமாக இருந்தால், அவனுக்கு அதன் மீது எவ்வளவு அக்கறை ஏற்படும்? நிலம் என்னுடையது. இதன் வருவாய் என்னுடையது, இந்த பூமி எனக்குச் சொந்தம் என்ற உணர்வு இருக்க வேண்டும். அந்த உரிமை குத்தகைக்காரனுக்கு வராது. பட்டா காகிதம் கொடுப்பதன் மூலமாக உற்சாகம் ஏற்படுத்த முடியுமா என்கின்றனர். இல்லை. அவர்களுக்கு எல்லா விதத்திலும் உரிமை உண்டாகிறது. ஜப்பான் நாட்டில் 7-1/2 ஏக்கர் நிலம் உச்ச வரம்பு என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அங்கே விவசாயி மோட்டார் சைக்கிளில் போகிறான், டிரான்ஸிஸ்டர் வைத்திருக்கிறான். நவீன சாதனங்களைப் பயன்படுத்துகிறான். அவனுடைய “பர்கேபிட்டா இன்கம்” கணிசமாக உயர்ந்திருக்கிறது. இங்கே 30 ஏக்கர் இருக்கலாம் என்று வைத்திருக்கிறோம். தேவையில்லை. இன்னும் குறைக்கலாம். கீழ் அவையில் நம்முடைய வருவாய்த் துறை அமைச்சர் அவர்கள் பேசிய பேச்சுக்களிலிருந்து இந்தச் சட்டம் மேலும் கூடிய விரைவில் திருத்தப்படும் என்று நான் நம்புகிறேன். கால தேச வர்த்தமானத்தை ஒட்டி, இப்பொழுது செய்வது

360 தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

தாற்காலிகமானது என்று நம்புகிறேன். இதனால் ஏதோ பெரிய இடையூறு ஏற்பட்டுவிடும், மக்கள் இன்னும் மனப்பக்குவம் அடைய வில்லையென்று பதில் சொல்லியிருக்கிறார். அந்தக் கருத்தையே இங்கும் சொல்வார் என்று எதிர்பார்த்து மக்கள் இந்தத் திருத்தத்தை வரவேற்கும் நல்ல பக்குவத்தில் இருக்கிறார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நாட்டை வெகுவாக பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் 500 பேருக்கு வேலை கிடைக்கும் என்று சொன்னால், ஆயிரம் பேருக்கு நிரந்தரமாக வருமானம் செய்து வைக்க ஒரு திருத்தச் சட்டம் அல்ல, இரண்டு சட்டங்கள் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். ஆயிரம் பேருக்கு நிரந்தரமான வருமானம் கொடுத்து அந்த நிலத்துக்கு அவன் சொந்தக் காரன் என்று சொல்வது பெரிய விஷயமில்லை. இந்த விதி விலக்கு களை மேலும் நீக்கினால், குறைந்த பட்சம் 4-லிருந்து 5 இலட்சம் ஏக்கர் நிலம் கிடைக்கும். தண்ணீர்ப் பந்தலுக்கு எதற்காக 5 ஏக்கர் கொடுக்க வேண்டும்? கல்லூரிகளுக்கு 40 ஏக்கர் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது 800 ஏக்கர் நிலம் வைத்திருக்கும் கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. இந்த 40 ஏக்கரை மட்டும் அவற்றிற்கு விட்டு வைப்பதனால் என்னவாகப் போகிறது? நிலத்திலிருந்து வருமானம் பெற்று கல்லூரி நடத்த வேண்டும் என்ற நிலை தேவை தானா? மேலும் இந்த ஸ்தாபனங்கள் ஒழுங்காக நடைபெற வேண்டாமா? மாணவாரி பூமியை எடுத்துக்கொண்டு பாருங்கள். தொடர்ந்தாற்போல் மூன்று வருஷங்கள் மழை பெய்யாது, விவசாயம் சாவியானால், அவர்கள் எப்படி அந்த ஸ்தாபனங்களை நடத்துவார்கள்? (மணி அடிக்கப்பட்டது) தலைவர் அவர்களே, இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தில் உள்ள குறைபாடுகளை இந்த அளவில் கூறி, அதை வரவேற்று முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, பொதுப்படையாக, இந்திய நாடு விடுதலை பெற்று 25 ஆண்டுகள் ஆகி, வெள்ளி விழா கொண்டாடுகிற கால கட்டத்தில், இந்திய நாட்டின் ஒவ்வொரு குடி மகனுக்கும் உத்தரவாதமுள்ள ஒரு வாழ்க்கைச் சமுதாயத்தை அமைக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் ஆழமாகச் சிந்திக்க வேண்டிய தருணத்தில் நாம் இருக்கிறோம். அப்படி உத்தரவாதமுள்ள சமுதாய அமைப்பை அரசு என்றைக்குப்

1972 ஆகஸ்ட் 21] [தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்]

பரிபூர்ண அக்கறையோடு உருவாக்குகிறதோ அப்பொழுது உடைமையின் பாலிருக்கிற பற்றும் பாசமும் தானே நெகிழ்ந்து விடும் என்பது உலக இயற்கை. பெரும்பாலும், இன்றைக்கு இறையை விட, மற்ற யாரையும் விட உடைமை தான் காப்பாற்றும் என்ற விஷத்தனமான உணர்ச்சி வளர்ந்து வரும் சமுதாயத்திலிருப்ப தால், உடைமை மீது எந்த விதமான சீர்திருத்தமும் செய்கிற பொழுது, நேரிடையான பலன் தர முடியாவிட்டாலும் சில ஓழுக்கக் கேடுகளைக் கூட வளர்க்கிறது. எனவே, இந்த மாதிரிச் சட்டங்கள் செய்கிறபொழுது, படிப்படியாக ஒரு உத்தரவாதமுள்ள சமுதாயத்தை வழங்க முடியுமென்ற நம்பிக்கையை உண்டாக்க இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் அதிகமாகப் பயன் தர முடியும்.

நிலச் சீர்திருத்தம் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமி நாதன் கூறுகிறபொழுது, சில பிரச்சனைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அண்மையில் சோவியத் யூனியனுக்குச் சென்றபொழுது, அங்கே புரட்சிக்குப் பின் விடுதலை பெற்ற பிறகு, டன் டன்கை உற்பத்தியாகி இருக்கிறது. நிலத்தை தேச உடைமை ஆக்கி, கூட்டுறவுப் பண்ணை களையும் அரசாங்கப் பண்ணைகளையும் ஏற்பாடு செய்து, நவீன முறை யில் சாகுபடி செய்திருக்கிறார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : ரஷ்யா அமெரிக்காவிடமிருந்து கோதுமை வாங்குகிறது என்பதை உறுப்பினர் அறிவாரா?

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் : உலகத்தில் இரண்டு விதச் சட்டம் உண்டு. அமெரிக்கச் சட்டத்தைத்தான் திரு. சுவாமிநாதன் பார்த்திருப்பார். அவசியமாக இருக்கிற சட்டத்தை நான் பார்த் திருக்கிறேன். செய்திகளும் வருகின்ற பத்திரிகைகளுக்கு ஏற்றாற் போல் வருகின்றன. பத்திரிகைகள் மனிதனை உருவாக்குகின்றன என்ற கருத்து எனக்கு உண்டு என்பதால் அதை அடிப்படையாக வைத்து விவாதம் செய்யத் தயாராக இல்லை. பொதுவாக நாட்டில் நிறைந்த விவசாயக் கூலிகளைப் பார்க்கிறோம். அவர்களுக் காகக் கூட்டுப் பண்ணைகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் மீண்டும் தனி உடைமை வலிவும் உணர்வும் பெறும். அதற்கெல்லாம் வாய்ப்பும் வசதியும் ஏற்படாமல் இருக்கும்படியாகப் பார்த்துக்கொள்ளும் பொறுப்பு நமக்கு இருக்கிறது. அறம் செய்வது பற்றி நண்பர் திரு. சுவாமிநாதனும் திரு. ஆறுமுகசாமியும் குறிப்பிட்டார்கள். பொது

362 தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்] [1972 ஆகஸ்ட் 21]

வாக, அறம் செய்தல் என்ற உணர்வு எப்படி ஏற்பட்டது? பின்னால் வரும் தலைமுறை காசாக இருந்தால் அழிக்கும் என்ற கருத்து இருந்ததால், அறக்கட்டளைகளை எழுதி வைத்தார்கள்.

கல்லூரிகளுக்கும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும் நூலகங்கள் முக்கியத் தேவை. நூலகங்கள் இருந்தால் தான், பரந்த கல்வியை வளர்க்க முடியும். இந்த நஷ்ட ஈட்டைக் கொடுக்கிறபொழுது, ஏதோ மற்ற நிலச் சுவாந்தாரர்களுக்குக் கொடுப்பது போல அல்லாமல், அரசு தாராளமாக நட்ட ஈட்டை வாங்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட கோரிக்கையை அரசு ஏற்குமென்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. கல்லூரிகளில் இளைஞர்களின் அறிவை வளர்க்க, விஞ்ஞானக் கூடம், நூலகம், சிந்தனை அரங்கம் போன்றவைகள் முக்கியத் தேவை. இவைகள் இருந்தால்தான் நம் இளைஞர்கள் சிறந்த அறிஞர்களாக வளர முடியும். இதைக் கருத்தில் கொண்டு, இழப்புத் தொகை வழங்கும்பொழுது, முதல் சட்டத்தில் இருப்பது போலவோ, அடுத்த திருத்தத்தின்படியோ இழப்புத் தொகை வழங்க வேண்டும். திறமையான கல்வி கொடுத்தால்தான் கல்வியின் தரம் வளரும். இதை அரசு நினைவில் கொண்டு, இந்த மாதிரிச் சட்டம் தவிர்க்க முடியாதது என்பதைக் கருதிக்கொண்டு வந்திருப்பதால் இழப்புத் தொகை வழங்கும்பொழுது, அரசுப் பணத்தால்தான் அந்த நிறுவனங்கள் செய்கின்றன என்று திரு. ஆறுமுகசாமி போன்றவர்கள் சொல்லக் கூடாது அல்லவா? மக்கள் ஆட்சி முறைக்கு இலக்கணம் 50 கோடி மக்களும் ஒரே கருத்து கொண்டிருக்க வேண்டும். நம் பண்பை வளர்க்க வேண்டும்.

அடுத்து, திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் மத ஸ்தாபனங்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கின்ற விதி விலக்குகள்பற்றிச் சொன்னார்கள். விதி விலக்குகள் தற்காலிகமானவை என்பதை வருவாய்த்துறை அமைச்சர் அவர்கள் சட்ட மன்றத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கோயில்களுக்கு அறக் கட்டளைகளுக்காக அக்காலத்தில் நிறைய நிலம் வழங்கியிருக்கிறார்கள். பெரிய கோயில்களுக்கு இந்த மாதிரியாக இவ்வளவு சொத்து வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. ஆனாலும் பொதுவாக நிதியாகக் கொடுத்தால் அதை வாண வேடிக்கையில் செலவழித்து விடுவார்கள் என்ற எண்ணத்தில் நிலமாகவும் சொத்தாகவும் கொடுத்தார்கள். இவை எல்லாம் வரலாற்றைப் பார்த்தால் நன்கு

1972 ஆகஸ்ட் 21] [தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்]

புரியும். இவையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு எவ்வளவு தொகை கொடுக்க முடியுமோ அதைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற கருத்தைத் தெரிவித்து, நன்றி கூறி விடை பெறுகிறேன்.

திரு. செ. முத்துசாமி: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கு தமிழ்நாடு அரசினரால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற உச்சவரம்பு நிலச் சட்டம் கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்கும், விரிவுபடுத்தப் பட்டிருக்கிறது. கல்வி நிலையங்களுக்கு விரிவுபடுத்தும்பொழுது, கல்வி நிலையங்களுக்கு அறக் கட்டளைகள் வைத்துக்கொண்டு, அதிலே நடைபெறக்கூடிய பல்வேறு சங்கடங்களையும் சிக்கல்களையும் தீர்த்து, அங்கே இருக்கக்கூடிய உபரி நிலங்களை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கத்திலே அரசு இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருக்கிறது. ஒரு கல்லூரியை நிர்வகிப்பதற்கு, ஒரு பள்ளியை நிர்வகிப்பதற்கு, ஒரு தொடக்கப் பள்ளியை நிர்வகிப்பதற்கு எவ்வளவு நிலங்கள் போதும், எவ்வளவு வருமானம் வரும் என்பது பற்றியெல்லாம் இங்கு இருக்கக்கூடிய மாண்புமிகு ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்கள் மிகத் துல்லியமாக கணக்கிட்டு, அந்த அடிப்படையில் மிக அதிக அளவுக்கு அவர்களுக்கு மிச்சம் வைத்துத்தான் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள் என்ற இந்தக் கருத்தை கல்வித்துறையிலே சம்பந்தப்பட்டு இருக்கக்கூடிய நான் தெரிவிக்கிறேன். இந்தச் சட்டம் முழுக்க முழுக்க நியாயமாகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்க வேண்டிய சட்டம். இதை ஆதரிக்கும் நேரத்தில் இன்னும் இவ்வளவு நிலங்கள் அதிகமாக விடப்பட்டிருக்கின்றனவே என்பதுதான் நான் சொல்லக்கூடிய கருத்தாகும். அடுத்து அதற்குக் கொடுக்கக்கூடிய நஷ்ட ஈட்டுத் தொகை போதாது என்ற ஒரு கருத்து சொல்லப்பட்டது. ஏற்கெனவே ஒரு கல்லூரியை நிர்வகிப்பதற்கு இத்தனை ஸ்டேன்டர்டு ஏக்கர் போதுமென்று சொல்லப்பட்டதிலிருந்து, அரசு மானியம் பெற்று நடத்தக்கூடிய அறக்கட்டளைகள் ஆகும் என்பதை இந்த நேரத்தில் நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். அரசாங்கத்தினிடமிருந்து சில சதவிகிதம், பெருவாரியான சதவிகிதம் பெறுகிறார்கள். முழு அம்சங்கள், மானியங்களைப் பெறுகிறார்கள். தொடக்கப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரை, “என்டைர் கிரேன்ட்”-ஐ கவர்ன்மென்ட் கொடுக்கிறது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்த அளவில், கொஞ்ச அளவுக்கு மேனேஜ்மென்ட்-நிர்வாகத்தார்-செய்கிறார்கள். அந்த நிர்வாகத்தினர், அந்த வருமானத்தில் எவ்வளவு செய்ய முடியும் என்ற கருத்தைக்கொண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

ஏற்கெனவே இருந்த நிலச் சீர்திருத்தத்தினால் 30,000 ஏக்கர் மட்டும் தானே எடுக்கப்பட்டது, இந்த நிலச் சீர்திருத்தத்தில் எவ்வளவு நிலம் எடுக்கப்படப் போகின்றது என்பதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். எவ்வளவு நிலம் எடுக்கப்போகின்றோம் என்பது பிரச்சனையல்ல. இந்தக் கொள்கை சரியானதா, அல்லவா என்பதுதான் இங்கே எழுப்பப்பட்டிருக்கிற பிரச்சனையாகும். அதிலே 10 ஏக்கர் வருகிறதா, லட்சம் ஏக்கர் வருகிறதா என்ற குறிப்புக் கிணங்கியதல்ல. ஒரு முற்போக்கான அரசு தன் நாட்டு மக்களுக்காக சில நன்மைகளைச் செய்யும்போது, சில பேர் தங்கள் கல்வி ஸ்தாபனங்களின் அறக்கட்டளைகளின் பெயரால், தங்கள் சொந்தச் சொத்துக்களை, சுய லாபங்களைக் கருதி, எழுதிக்கொண்டு தப்பித்துக் கொண்டிருக்கிற முயற்சியை நீண்ட நாள் இந்த அரசு கவனித்துத்தான், இன்றைக்கு இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கின்றது. இந்தச் சட்ட முன்வடிவைக் கொண்டுவரும்போது 28,000 விவசாயத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள், 63 லட்சம் ஏக்கர்தான் பயிரிடக்கூடிய நிலம் இருக்கிறது என்று எடுத்துச் சொன்னார். அந்த நேரத்திலே மாண்புமிகு கூட்டுறவு அமைச்சர் அவர்கள் “இல்லை, இல்லை, ஏராளமான நிலம் இருக்கிறது” என்ற கருத்தைச் சொன்னார்கள். எப்படியிருந்தாலும் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் அத்தனை பேர்களுக்கும் நிலத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்பது அல்ல. கூட்டுறவுப் பண்ணைகள் ஏற்படுத்தக்கூடிய நாடுகள், முன்னேற்றமான நாடுகள் பல இருக்கின்றன. சின்னஞ்சிறு நாடு இஸ்ரேல் நாடு. அந்த இஸ்ரேல் நாட்டில் கூட்டுறவுப் பண்ணைகளாக தொழில் வைத்து நடத்துகிறார்கள். அந்தக் கிராமங்களில் இருக்கக்கூடிய மக்கள் அத்தனை பேரும் அந்தக் கூட்டுறவுப் பண்ணையில் பணியாற்றுகிறார்கள். இதை “நிலவளம்” என்ற பத்திரிகையில், அரசாங்கத் துறையில் வெளியிட்டுள்ள பத்திரிகையில், ஒரு அதிகாரி, விவசாய இலாகாவிலிருந்து சென்று வந்தவர் எழுதியதை இன்று நான் பார்த்தேன். உச்சவரம்பு நிலங்களுக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறது. உச்ச வரம்பு ஓரளவுக்கு மேல் வைத்திருக்கவேண்டாமென்ற நிலைக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். உச்ச வரம்பு நகரச் சொத்துக்கும் வந்துகொண்டிருக்கும் காலமாக இருக்கிறது. விரைவில் நமது தமிழ்நாடு அரசு அதையும் கொண்டு வருவதற்கான முன்னேற்றக் கட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறது என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் சில இடங்களில் தமது கருத்தைத் தெரிவித்துவருகிறார்கள். இப்போது உச்ச வரம்பில் மதங்கள் சார்பாகவும், பள்ளிகளுக்காகவும் பொது நன்மைக்காக இருக்கக்கூடிய

1972 ஆகஸ்ட் 21]

[திரு. செ. முத்துசாமி]

டிர்ஸ்டுகளை இப்போது நீங்கள் விடவேண்டுமென்ற கருத்து சொல்லப்பட்டது. நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களுடைய கடமையே, அதை எடுத்துச்சொல்வதுதான். திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களிடத்திலிருந்து, அவர் வைத்துள்ள கொள்கைகளிலிருந்து வேறு விதமான கருத்துக்களை எதிர்பார்க்க முடியாது. எந்தச் சொத்தை, அரசாங்கத்தினுடைய, மக்களுடைய நன்மைக்காக எடுத்தாலும், அதைத் தொடக் கூடாது என்ற ஒரு கொள்கையை உடைய ஒரு அரசியல் கட்சியைச் சார்ந்த உறுப்பினர்களிடத்திலிருந்து வேறு கருத்துக்களை எதிர்பார்க்க முடியாது. இருந்தாலும் கூட, சொத்துக்களை எடுக்கும்போதெல்லாம் அதில் என்ன நியாயத்தைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்ற கெட்டிக்காரத்தனத்தோடு சில விஷயங்களை எடுத்துச்சொன்னார்கள். அந்த விஷயத்திலே, கூட்டுறவுப் பண்ணைகள் அமைக்க வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, இந்த விவசாயத் தொழிலாளர்கள் அத்தனை பேருக்கும், எடுக்கக்கூடிய நிலங்கள் அத்தனையையும், கூட்டுறவு விவசாயப் பண்ணைகளாக அமைக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கூட்டுறவு விவசாயப் பண்ணைகளை அமைத்து, முன்மாதிரியான பண்ணைகளை அமைத்து, அதில் உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டுமென்றும், இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து, மதஸ்தாபனங்களுக்காக, மடங்களுக்காக இப்போது விட்டுவைக்கப்பட்டிருக்கிறன. அரசு இந்த நாட்டு மக்களுக்கு உத்தரவாதம் அளித்து, அரசியல் சட்டம் ஏற்படுத்தப்பட்டு, எல்லா மக்களுக்கும் நன்மை செய்ய அரசு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கெனவே பழங்காலத்தின் நிலைமையிலேயே பல மடங்களும் அங்கே கோவில்களும், சாலைகளிலே நீர் பந்தல் வைக்கக்கூடிய நிலைகளும் அந்தக் காலத்திற்குத் தேவையாக இருந்தன. ஆனால் இப்போது நவீன மயமாக்கப்பட்ட சாலைகளும், ஆங்காங்கே இடையிடையே பக்கத்திலே பக்கத்திலே ஊர்களும் இருக்கக்கூடிய நிலையிலே, ஆங்காங்கே கிணறுகள் வெட்டி விவசாயிகள், ரோடு ஓரப்பகுதியில் கிணறுகள்—ஆங்காங்கே சாலை ஓரப் பூங்காக்கள் வைத்துள்ள இந்த நேரத்தில் அந்தத் தண்ணீர் பந்தல்கள் நடத்தக்கூடிய சூழ்நிலை இப்போது தேவைதானா என்பதைப் பற்றியும் அரசு நிச்சயமாகக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னொன்று மடங்கள் நடத்துவது என்று சொல்கிறார்கள். இந்த நாட்டில்

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

வறுமை ஏற்பட்டபோதெல்லாம் இந்த மடங்கள் மக்களுக்கு உதவி செய்திருக்கிறதா என்று யோசிக்கவேண்டும். நாட்டிலே வறுமை ஏற்படும்போதெல்லாம் கஞ்சித் தொட்டிகள் வைத்து, முழு மொத்தக் கடமையாக அரசாங்கமேதான் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டு, மக்களுக்கு உத்தரவாதம் அளித்திருக்கிற நேரத்தில், ஒரு குட்டி அரசாங்கத்தைப்போல் மக்களுக்கு அரசாங்கத்தைவிட பெரிய பொறுப்பேற்றுக்கொண்டு, செய்வதைப்போல் இன்றைக்கு பழங்கால நல்ல நடைமுறையில், நல்ல சட்ட திட்டங்கள் அமைப்பு முறைகள் இல்லாத காலத்திலே இருந்த முறையே இன்றைக்கும் வேண்டும், அந்தக் காலத்திலே நடத்தியதாலே எங்களுக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டும், அந்தக் காலத்தில் இருந்ததாலேயே எங்களுக்கு இது தரவேண்டும் என்று மதங்கள் பெயரால் இப்போது சொல்லிக் கொள்ளக்கூடிய நிலையைப் பார்க்கும்போது, இன்றைக்குப் புனர் பரிசீலனை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. மதமே, மத ஆதிக்கங்களே இந்த நாட்டில் கேடுபாடு செய்துகொண்டிருக்கின்றன என்பது பற்றி மேலே இருக்கக்கூடிய அரசிலிருந்து, இங்கே இருக்கக்கூடிய அரசுகள் வரை எவ்வளவு தொல்லைகள் கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கக் கூடிய சூழ்நிலைகள் என்பதை அறிவோம். எந்தப் பிரச்சினையாலும் ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னாலும், இங்கு நிலத்திலே ஏழைகளுக்கு ஏதாவது கொடுக்க வேண்டும், அங்கு இருக்கக்கூடியதை எடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னாலும் மத உரிமைகள், ஆதிக்க உரிமைகள் ஏற்கெனவே இருப்பதை நிலைநாட்டப்படவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். நாட்டிலே பல்வேறு அம்சங்கள் சீர்திருத்திக்கொண்டு, ஏன் மத வாதிடும் சேர்ந்து இதை ஒப்புக்கொண்டு நாட்டின் மாறுதலுக் கேற்ப இன்றைக்கு தங்களுடைய மாறுதலைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நவீனமயமாக்கப்பட்ட கோவில்களிலேகூட ஏர்கண்டிஷன் வைத்துக் கொள்ளப்படுகிற நிலைமையிலே, மாற்றத்திற்கு தங்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய அரசியல் அமைப்பு முறையில் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இருக்கக்கூடிய அரசு செய்யக்கூடிய நன்மைகளுக்கு நாங்கள்தான் இவர்களுக்கு உத்தரவாதம் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு இன்றைக்கு எந்தச் சமுதாயம் விட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. ஒரு அரசு மக்களுக்கு நன்மை செய்ய எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்கிறது. பஞ்சம் வந்தால் உணவு அளிக்கின்றது

1972 ஆகஸ்ட் 21]

[திரு. செ. முத்துசாமி]

கல்வியைப் போதிக்கின்றது; அதற்கு வேண்டிய எல்லா மானியங்
களையும் தருகிறது. அதன் பிறகும் நாங்கள் இந்தக் காரியம்
செய்வதற்காக இது இருக்கவேண்டுமென்ற சொல்கிற அடிப்படை
அவசியம் எப்படி என்று புரியவில்லை. (It is a secular state).

இது மதச் சார்பற்ற மத வித்தியாசமில்லாத நாடு என்று சொல்லப்
படுகிறது. ஆனால் மதங்கள் பெயரால், மைனாரிடி பெயரால் இந்த
நாட்டிலே உரிமைகள் அப்படியே இருக்கவேண்டும், அப்படியே
இருக்க வேண்டும் என்று 1972-ஆம் ஆண்டிலும்கூட சொல்லிக்
கொண்டிருக்கக்கூடிய நிலைமையும், உரிமை கேட்கக்கூடிய நிலையும்
இருக்கிறது.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : மதச்சார்பற்ற சர்க்கார்தான்.

திரு. செ. முத்துசாமி : மதத்திற்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கட்டும்.

ஆனால் மதத்தின் பெயரால் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக சில காரியங்
களைத் தாங்கள் செய்வதாகக் காட்டிக்கொள்ளக்கூடிய உரிமைகள்
தேவையில்லை என்றுதான் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.
அரசியல் சட்டத்தில் எழுதப்பட்டு, அரசு என்னென்ன காரியங்களை
மக்களுக்குச் செய்யும், இன்னென்ன நன்மைகளைச் செய்யும் என்று
அரசியல் பட்டயத்திலே சொல்லி அவற்றை செய்துகொண்டிருக்
கிறது. அதே காரியங்களை கோவில்களும், மடங்களும் செய்வதாகச்
சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற நிலையில், அந்த அன்னச் சத்திரம் கட்டுதல்
மடங்களை நிர்வகித்தல், நீர்நிலைகளைக் கட்டுதல் இத்தகைய காரியங்
களுக்காக நிலங்களே தேவையில்லை என்று சொல்கிறேன். அடுத்து
ஏற்கெனவே இருக்கக்கூடிய அதிக நிலங்களுக்குக் குறைவாக, அவர்கள்
நிர்வகிப்பதற்கு போதிய நிலங்கள் விட்டு வைத்து சட்டம் வருகின்ற
காரணத்தால் இதற்கு நஷ்டஈடு தேவையில்லை, அதைக் கொடுப்பதும்
தேவையில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட நாமினல் நஷ்டஈடு இப்போது
இருக்கக்கூடிய சட்டத்தின்படி அரசு விரும்பக்கூடிய நஷ்டஈடு
கொடுப்பதற்கு சட்டத்திலே வகை இருக்கின்ற காரணத்தால் நாமி
னல் ஆகக் கொடுத்தால் போதும். இன்றைக்கு டிரஸ்டுகள் பெயரால்
ஒருவருக்குச் சொந்தமாக எழுதப்படுகிறது. டிரஸ்ட் நிர்வகிப்பதற்கு
உரிமைவேண்டும். அதை நிர்வகிப்பதற்கு மக்களுக்கு உரிமை
வேண்டுமென்று அதிலே பழக்கப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்று
பெரியவர் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்கள் சொன்னார்கள்.

368 தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

நிர்வகிப்பதற்கு, தனிப்பட்ட ஒருவருக்கும் பட்டாவைப்போல கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த நிர்வாகத்திலே இருப்பவர்களுக்கு பல்வேறு “ரொடேஷன்” சுற்றுமுறை போல நிர்வகிப்பதற்கு ஒரு பயிற்சி அளிக்க அந்த நிர்வாகத்திலே இருக்கக்கூடியவர்கள் தயாராக இல்லை. எந்த அறக்கட்டளை யார் பெயரிலே நிர்வகிக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறதோ அவர்களுடைய குடும்பச் சொத்தாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நம் நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய அறக்கட்டளைகளின் நிலையை எடுத்துப் பார்த்தால் தெரியும். சிலர் தங்களுடைய சொத்துக்களை, ஏற்கெனவே இருக்கக்கூடிய சொத்துக்களை, உச்ச வரம்புக்காக அறக்கட்டளைகள் என்று நியமிப்பதன்மூலம் அதிலே கொண்டு போய் சேர்த்திருக்கக்கூடிய நிலைமையை, அரசு நடவடிக்கை எடுக்கும்போது மிக உஷாராக இருந்து, அந்த நிலங்களை வெளியே கொண்டுவர வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன். அறக்கட்டளையின் பெயரால் நிலங்களை வைத்துக்கொண்டு தங்கள் சொத்தையும் வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். திருச்சியிலே இருக்கக்கூடிய ஒரு பெரிய கல்லூரி, நஞ்செய் நிலங்களையும் வைத்துக் கொண்டு, மாணவர்களிடத்தில் எவ்வளவு பணம் வாங்குகிறது? ஒவ்வொரு பள்ளியிலும், கல்லூரியிலும் அனுமதிப்பதற்கு, “அடிமிஷனுக்கு” பணம். “பைன்” விதித்தே “பைன்” பில்லிங் என்று ஒரு கட்டிடத்தை, பல மாடிக் கட்டிடத்தை ஒரு நிர்வாகம் கட்டி இருக்கிறதென்றால், அறக்கட்டளைகளால் நிர்வகிக்கப்படக்கூடிய கல்லூரிகளுக்கு நிதி தேவைதானா? நிலம் தேவைதானா? இப்படிப்பட்ட நிலைகள் இருக்கின்றன. இவைகள் ஏற்கெனவே “வெல் எக்குப்பிடு” ஏற்கெனவே பணத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டிய நடைமுறைகள், சட்ட நெறிகள், பாதுகாப்பு அத்தனையையும் பெற்று இருக்கக்கூடிய காரணத்தால், மாண்புமிகு ரெவின்யூ துறை அமைச்சர் அவர்களையும் முதலமைச்சர் அவர்களையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். எடுக்கப்படும் நிலங்களுக்கு நாமினல் நஷ்ட ஈடு, அதாவது ஓரளவுக்கு நஷ்ட ஈடு, கொடுத்தால் போதும், அதை மட்டும் கொடுக்க வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி, இந்தச் சட்டத்தை முழு மனதோடு ஆதரிக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் விரைவாக வரவேண்டும், நகரச் சொத்துக்களுக்கும் வரவேண்டும், இன்னும் மற்றவைகளுக்கும் வரவேண்டும், கல்லூரிகளிலே டொனேஷன் வாங்குவதற்கு உச்சவரம்பு வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். பி.யூ.சியில் சேர்ப்பதற்கு 1,500 ரூபாய். இதற்குக் கட்டுப்பாடு இல்லை. கட்டுப்படுத்துவதற்குச் சட்டமில்லை. அதற்கான சட்டங்களை இங்கே

1972 ஆகஸ்ட் 21]

[திரு. செ. முத்துசாமி]

கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, பேச வாய்ப்பளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை நான் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றுப் பாராட்டி என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். எனக்கு முன்னால் பேசிய நண்பர், உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் 63 லட்சம் ஏக்கர் விவசாயத்திற்குரிய நிலங்கள் எவ்வளவு மக்களுக்குப் போகிறதோ என்ற கருத்தைக் கூறினார்கள். அதற்குள் செல்ல நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் இப்போது வந்திருக்கிற சட்டம் இருக்கிறதே, அது கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்கு, பள்ளிகளுக்கு, யுனிவர்சிட்டி அல்லது கல்லூரிக்குப் பொருந்தக் கூடாது என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். அமெரிக்கன் கல்லூரிக்கு ஏறக்குறைய 1,500 ஏக்கர் நிலம் என்ற அளவுக்கு எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது நியாயம் தானா? அது தேவையில்லையென்று, காலத்திற்கேற்ற மாதிரி, தற்காலம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. உலகத்தோடு ஒட்டி வாழ வேண்டுமென்று விரும்புகிற நேரத்தில் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். உண்மையிலேயே இந்தச் சட்டம், அவர் சொன்ன மாதிரி, தேவைகூட இல்லை. எதிர்காலத்தில் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் ரூ. 100 கோடி என்ன, ரூ. 120 கோடி என்ன, எவ்வளவானாலும், செலவு செய்து கல்வியை இந்த நாட்டுக்குப் பயனளிக்கும் விதத்தில் தருகிறேன் என்ற உறுதி எடுத்துச் செய்து கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் அறம், தர்மம் என்றால் அது எப்படிப் பொருந்தும்? ஒரு காலத்தில் அது அறம், தர்மம் என்று தேவைப்பட்டது. அடிகளார் ஏழைகளுக்காக 300 கிராமங்கள் தந்தார் என்ற வரலாறு அந்தக் காலத்தில். ஆனால் இப்போது ஒத்துக் கொள்ளக்கூடியதல்ல. தமிழ்நாட்டில் பிறந்த ஒவ்வொரு மகனும் தான் வாழ்வதற்கு நிலம் வேண்டும், காணி வேண்டும், பூமி வேண்டும், வேலை வேண்டும் என்று கேட்கிற உரிமைக்காலமாக மாறிவிட்டிருக்கிறதால், இப்படியெல்லாம் சட்டம் வருகிறது. அதற்கு முன்னால் தர்மம் என்றால் என்ன பொருள்? அருமை நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களுக்குச் சொல்லுவேன், தர்மம் என்றால் யார் தலையிலோ அடித்துவிட்டு அதை மாற்றுவதற்கு தர்மம் கொடுத்து தப்பித்துக் கொள்வது.

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தர்மம் தேவையில்லையென்றால், நிலத்திற்குத் தானா? எல்லாவற்றிற்கும் தர்மம் தேவையில்லையா?

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : ஒன்றைச் சொல்லுகிறேன். தர்மம் ஏன் செய்கிறார்? ஒரு தர்மவான் ஒவ்வொருவரையும் பெரும் பிச்சைக் காரனாக்கிவிட்டு, அவனைப் பசி உள்ளவனாக்கி, சோறு போட்டுவிட்டு, அந்த கனவான் சோறுபோட்ட தர்மவான் ஆகிறான். அது வேண்டாம் என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு சொல்லுகிறது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : பிச்சைக்காரர் மறு வாழ்வு நிதிக்குத் தர்மம் செய்யலாமா வேண்டாமா என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கக் கூடாது என்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கட்டிடம் கட்டி வேலை வாய்ப்பை உண்டாக்கி காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிற காலத்தில், பிச்சைக்காரன் ஏன் இருக்க வேண்டும்? பிச்சைக்காரனுக்குப் போடுகிற பிச்சையைப் போட்டு வாழ்கிற தர்மவான்கள் ஏன் இருக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப் படுகிறதே ஒழிய, சட்டத்தைத் தலைகீழாக மாற்றிவிடுகிறோம் என்பதல்ல. பழங்காலத்தில் நிறைய சொத்துக்கள் இருக்கும். ஏராளமாகச் சொத்துக்கள் இருக்கும் என்ன செய்வது? ஆண்டவன் இருக்கிறான், முருகன் கோவிலில் நிம்மதியாக இருக்கிறான். ஆராதனை எல்லாம் நடக்கிறது. 100 பிச்சைக்காரர்கள் அங்கே அமர்ந்து கொண்டு, “அம்மா பிச்சை” என்று சொன்னால், முருகனுக்குக் கண் தெரிய வேண்டுமா இல்லையா? அந்த அடிப்படையில் இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்படுகிறதே ஒழிய, ஏதோ 500 ஏக்கர் நிலத்தை எடுத்து நாங்கள் ஏதோ 4 பேர் மட்டும் பகிர்ந்துகொள்ளுகிறோம் என்ற அடிப்படையில் இந்தச் சட்டம் இல்லை. இது ஒரு அருமையான சட்டம். இப்போது காலம் மாறிக்கொண்டே வருகிற காரணத்தால் நாமும் மாறிக் கொண்டே வரவேண்டும் என்பதுதான் அடிப்படையான கருத்து. என்னுடைய அருமை நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் கூறினார்கள். ரொம்ப அருமையான கருத்து. லேண்டு சீலிங் 30 ஏக்கர் என்று கொண்டு வருகிறார்கள். ஜப்பானில் 7 ஏக்கர் தான். போதும், அதற்கு மேலே கிடையாது என்றால், நானும் ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். ஜப்பானுக்கு அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சென்

1972 ஆகஸ்ட் 21] [திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

நிருந்தபோது, ஒரு விவசாயி வீட்டில் தான் தங்கினார். அவருக்கு 5 ஏக்கர் நிலம் தான். ஆனால் அந்த நிலத்திற்கும் இந்த நிலத்திற்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது. அதன் உற்பத்தி என்ன, வருவாய் என்ன என்று கணக்கிட்டுப் பார்க்க வேண்டாமா? இங்கு சில நிலங்கள் நன்றாக விளையும். ஒரு ஏக்கருக்கு ரூ. 500 கிடைக்கிறது, ஆயிரமும் கிடைக்கிறது மண் வளத்தையொட்டி. சிலரது நிலத்தில் ரூ. 200 கூட கிடைப்பது இல்லை. அது தெரிந்திருக்கிற விஷயம். இருந்தாலும், அதை மறைத்துவிட்டு ஏன் 7 ஏக்கர் கொண்டு வரவில்லை, 5 ஏக்கர் ஏன் கொண்டுவரவில்லை என்று கேட்கிறார். ஜப்பானில் 7 ஏக்கர் என்றால், இல்லையென்று சொல்லவில்லை. ஜப்பானில் மண் வளம் அப்படி இருக்கிறது. குவெட்டாவில் நோண்டினால் பெட்ரோல் வருகிறது. அங்கே “சாயில்” அற்புதமானது. அருமை நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் உலகத்தில் சகல நாடுகளையும் சுற்றிப் பார்த்தவர். ஆனால் என்னால் பார்க்க முடியாத காரணத்தால் நான் “குவெயிட்” என்ற வார்த்தையை குவெட்டா என்று சொல்லுகிறேன். தயவு கூர்ந்து மன்னிக்க வேண்டும்.

திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் : தலைவர் அவர்களே, பெட்ரோல் கிடைப்பதாகச் சொன்னார். கிடைப்பது பெட்ரோலியமா அல்லது பெட்ரோலா?

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : நல்ல சட்டம். அடிகளார் அவர்கள் வருத்தத்தோடு அறம் போய்விடுகிறது என்று சொன்னார்கள். கோவிலுக்குச் செய்யவேண்டிய அறப்பணிகள் மங்கிவிடுமோ என்று அவருக்குப் பயம். திருக்கோவில்களுக்கு எங்காவது அறப்பணிகள் மங்கிவிடுமோ என்ற கலக்கம் அவருக்கு இருந்தது. ஆகவே தயவு கூர்ந்து அதைச் சொல்லவில்லை. நான் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் இந்திய நாட்டின் இதற்கு முன்னால் இருந்த பிரதமர் அவர்கள் கூறிய கருத்தை மட்டும் அவர்களுக்குக் கூறுகிறேன்.

churches”.

“Dams and Industries are the modern temples, mosques and அருமையான விளக்கத்தை அன்றே கூறிவிட்டுப் போயிருக்கிறார். ஆகவேதான் நமக்கு எதிர்காலத்தில் இருக்கக்கூடிய பிரச்சினை இப்படி நிலத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பதா, கூடாதா என்பது. இப்போது பள்ளிகளுக்கும் கல்லூரிகளுக்கும் நிலம் தேவையா, இல்லையா என்று கேட்டால், கல்வி தனி ஸ்தாபனமாக இருக்க

372 தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்] [1972 ஆகஸ்ட் 21]

வேண்டும், நிலம் இருக்கக் கூடாது. ஏதோ 10 காணி நிலம் வைத்துவிட்டு பையனைக் கூப்பிட்டு உழு என்று சொல்வது சரியில்லை. கல்வியில் அறிவைச் செலுத்த வேண்டுமா இல்லையா? 20 ஏக்கர் நிலம் வைத்துவிட்டு அண்ணாமலை யுனிவர்சிட்டி மாணவனைக் கூப்பிட்டு, “நீ 20 ஏக்கர் நிலத்தை எடுத்துக் கொள்” என்று சொல்லுவதற்கல்ல இந்த மசோதா. இது நல்ல அமைப்புள்ள சட்டம். யுனிவர்சிட்டிக்கோ, கல்லூரிக்கோ, உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கோ அல்லது சின்னப் பள்ளிகளுக்கோ இந்த நிலங்கள் கூடத் தேவையில்லை. ஏன் தேவையில்லை என்றால், மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் ஏராளமான பணத்தை வைத்துக் கொண்டு இன்னும் பள்ளிக்கூடங்களைத் திறக்கலாமா என்று வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிற காலம் இது. தர்மமும் வேண்டாம், எவ்வளவு பெரிய அறமும் தேவையில்லை என்று கூறி, இந்த மசோதாவை நான் மனப் பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன்.

* திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவரவர்களே, சபையில் விவாதத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கும் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் மூன்றாவது திருத்த மசோதாவைப் பரிசீலனை செய்யக் கூட்டுப் பொறுக்குக் குழுவெகு விரைவாக—தமிழ் நாட்டில் சுமார் 15 இடங்களுக்கும் அதாவது அநேகமாக எல்லா மாவட்டங்களுக்கும் சென்று மிகவும் சாவதானமாக, அவசரமில்லாமல், சாட்சியம் கூற விரும்புகிறவர்கள் அத்தனை பேர்களையும் கூப்பிட்டு சாட்சியங்களைக் கேட்ட பிறகு இப்போது மசோதா புதிய ரூபத்தில் உருவாக்கப்பட்டுக் கொண்டு வந்து சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. பொதுவாக, இந்த மசோதாவை நான் வரவேற்கிறேன். இருந்தாலும், இதினுள்ள சில குறைகளைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. இந்தக் குறைகள் சமுதாயத்தை மிகவும் பாதிக்கும்படியான குறைகள். அவற்றைத் தீர்க்காமல், குழு சட்டத்தை நிறைவேற்றினால், அதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளின் கஷ்டம் பொது மக்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், அரசாங்கத்தையும் பாதிக்கும் என்பதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொன்னமாதிரி, கல்லூரிகளில் மூன்றில் ஒரு பங்கைத்தான் அரசாங்கம் நடத்தி வருகிறது. பாக்கி இரண்டு பாகம் கல்லூரிகளைத் தனியார் நடத்தி வருகிறார்கள். அந்தக் கல்லூரிகளுக்கு நிறைய நிலங்கள் இருக்கின்றது என்பது ரெவின்யூ அமைச்சருக்குத் தெரியும். சாட்சியங்களைக் கேட்கிறபோது, அப்படியே அவற்றை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலை இருந்தது. சேலம்

1972 ஆகஸ்ட் 21] [திரு. கே. ராஜாராம்]

கந்தசாமிக் கவுண்டர் கல்லூரி நிர்வாகிகளும், பச்சையப்பன் ட்ரஸ்ட் நிர்வாகிகளும், திருச்சி செயிண்ட் ஜோசப் கல்லூரி நிர்வாகிகளும் கொடுத்த சாட்சியங்கள் மனதை உருக்கி விட்டன. அவ்வளவு பிரமாதமாக அவர்கள் கல்வி நிறுவனங்களை வைத்து நடத்தி வருகிறார்கள். இந்த நிலங்களை எடுத்துக் கொண்டால், வருமானக் குறைவு ஏற்பட்டு அந்தக் கல்லூரி நடப்பது பாதிக்கப்பட்டால்—அந்தப் பாதிப்பு சமுதாயத்துக்கு மட்டுமல்ல. இந்த அரசாங்கத்திற்கும் ஒரு பெரிய கஷ்டத்தைக் கொடுக்குமென்று பொறுக்குக் குழுவிடத்திலும் அமைச்சரிடத்திலும் சொன்னேன். அத்தனை நிலங்களையும் நாமே கூட எடுத்துக்கொள்ளலாம். தனியார் கல்லூரிகளின் நிலங்கள் பூராவையும் கூட எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், அதே சமயம் கல்லூரியை நடத்தும் பொறுப்பையும் நாமே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னேன். இதை எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், அந்தக் கல்லூரிகள், பள்ளிகள், அவ்வளவு நன்றாக நடைபெற்று வருகிற கல்லூரிகள், பள்ளிகள், அவை பாதிக்கப்படக் கூடாது என்ற எண்ணத்தில் தான் சொன்னேனே தவிர, வேறொன்று மில்லை.

மற்றபடி, சட்டத்தில் வேறொரு குறையையும் சொல்லத் தயாராக இல்லை. திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். அந்தத் திருத்தத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது மற்றவற்றைக் கூறுகிறேன். அந்தத் திருத்தத்தில், உண்மையாகவே, இந்தச் சட்டத்தில் விடுபட்டுப் போயிருக்கின்ற சில விஷயங்களைத் தான் கூறியிருக்கிறேன். அந்தத் திருத்தத்தை ஒப்புக்கொண்டால் தான், குறைகளைப் போக்க முடியும். பொது விவாதத்தில் நான் வேறொன்றும் பேச விரும்பவில்லை. திருத்தம் வரும்போது, திருத்தத்தின் பேரில் பேச விரும்புகிறேன் என்று கூறி இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவரவர்களே, பொறுக்குக் குழுவிற்குச் சென்று சட்டப் பேரவையில் நிறைவேற்றப் பட்டு மேல் அவையினுடைய ஆலோசனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற இந்தச் சட்டத்தைக் குறித்த அங்கத்தினர்கள் தங்கள் மேலான கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கும்போது, பொதுவாக இந்தச் சட்டத்தை அனைவரும் வரவேற்கின்றார்கள். அதற்காக அரசுத் தரப்பிலிருந்து நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

374 தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

இதிலே இருக்கின்ற சில குறைகள் என்று சொல்லி, இந்தக் குறைகளையெல்லாம் நீங்க வேண்டும் என்று ஒவ்வொருவரும் அவரவர்கள் கருத்தைத் தெரிவித்து, இது இது குறை என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த விவாதத்தைத் துவக்கி வைத்த நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் விளக்கமாகப் பேசி, இன்னின்ன குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். அவர் எடுத்து கொண்டிருக்கிற அந்த முறையில் இந்த நாட்டிலே, “உழுகிறவனுக்கே நிலம்” என்று சொல்கிற லட்சியத்தைக் குறிப்பிட்டு, எல்லோருக்கும் நிலம் கொடுத்துவிட முடியுமா என்று கேட்டார்கள். இந்த அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில், ஒன்று நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். எவ்வளவு பேருக்கு நிலம் கொடுத்தோம் என்பது முக்கியமல்ல. நிலச் சீர்திருத்தத்தைப் பொறுத்த வரையில் கூட எவ்வளவு பேருக்கு நிலம் கொடுத்தோம் என்பது முக்கியமல்ல. அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற நிலப்பிரபுத்துவத்தை எந்த அளவுக்கு ஒழித்தோம் என்பதே முக்கியம். சமுதாயத்தில் இன்றைக்கு இருக்கிற நிலப்பிரபுத்துவம் என்கிற சாபக்கேட்டை எந்த அளவுக்கு அழித்தோம் என்பது தான் முக்கியம். கிடைத்திருக்கிற நிலத்தை எவ்வளவு பேருக்குக் கொடுத்தோம் என்று கணக்குப் பார்த்து “இவ்வளவு தான் கொடுத்தோம்” என்ற அளவுக்கு வருத்தப்படுபவர்கள் அல்ல நாங்கள்.

திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பேசும்போது, அரசாங்கம் முதலில் சட்டத்தைப் பிரகடனப்படுத்தியபோது, 17 ஆயிரம் ஏக்கர் என்று சொன்னார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால், அவருக்கு, ஏதோ தவறான தகவல்கள் தந்திருக்கிறார்கள். நாங்கள் ஏற்கெனவே, நோடிஃபிகேஷன் மூலமாக 38 ஆயிரம் ஏக்கர் என்று தெரிவித்திருக்கிறோம். அதிலே, 22, 23 ஆயிரம் ஏக்கர்கள் ஏற்கெனவே கொடுத்து விட்டோம். மிச்சமுள்ள நிலங்களைக் கொடுப்பதற்கு சட்டத்தின் மூலமாக வழிவகை செய்துகொண்டிருக்கிறோம். எவ்வளவு பேர்களுக்குக் கொடுத்தோம் என்பது முக்கியமல்ல. ஆனால், டிரஸ்டுகள் என்ற பேரில், சமுதாயத்தில் நிலப்பிரபுக்கள் நிலத்தை வைத்துக் கொண்டு நிலத்தில் உழுபவர்களை அடிமைகளைப் போல நடத்திக் கொண்டிருந்த நிலைமையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்பதற்காகத் தான் இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, வேறு அல்ல. எனவே, 38 ஆயிரம் ஏக்கர் என்று ஏற்கெனவே பிரகடனம் செய்து விட்டு, 22, 23 ஆயிரம் ஏக்கர் ஏற்கெனவே கொடுத்து

[1972 ஆகஸ்ட் 21 [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

விட்டோம். நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் வாதாடுகிறார்கள். “இந்தச் சட்டத்திலிருந்து பலவற்றை நீக்கியிருக்கிறீர்கள். கோயில்கள், மதம், டிரஸ்டிகள் ஆகியவற்றிடமிருந்து பெரும்பாலான நிலம் போய்விட்டது. ஐந்து ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் என்று கொடுத்திருக்கிறீர்கள், நமது மொத்தக் கணக்கு என்று பார்த்தால், 2,550 ஏக்கர்கள்”, என்று கூறினார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நான் அதிகாரிகளிடம் கேட்டேன். மொத்தக் கணக்கு சரியாக, பிறகு தான் தெரியும். நிரந்தரமாக எவ்வளவு கிடைக்கும் என்று எனக்குக் கிடைத்திருக்கிற கணக்குப்படி மட்டும் போர்டு கமிஷனர் அவர்களைக் கேட்டு அந்தத் தகவலை வைத்துச் சொல்கிறேன்; அநேகமாக, கோயில் சம்பந்தமான விதிவிலக்கிற்குப் போக, இப்போது இருக்கிற திட்டத்தின் மூலம் பார்க்கின்ற போது, நமக்குக் கிடைக்கக் கூடிய மொத்த நிலம்—சாதாரணமாக, நான் நம்புகிறேன்—20 ஆயிரம் ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர். 30 ஆயிரம் ஏக்கர் வரை என்று அதிகாரிகள் தகவல் தந்திருக்கிறார்கள்.

THIRU G. SWAMINATHAN : I would like to make a clarification regarding the lands that would be taken as surplus. I said that the total lands would be about 30,000 acres. The Hon. Minister accepted that it was only about 27,000 acres according to the first two Ceiling Acts.

THIRU K. RAJARAM : As it is . . .

THIRU G. SWAMINATHAN : More or less my figure is correct. The Hon. Minister's figure is 3,000 acres less. We were informed in the Select Committee that the extent of surplus lands expected was about 27,000 acres from the Religious, Educational and Charitable Trusts. It is in the proceedings. When we were informally discussing at the Select Committee meeting, we were told that the expected extent of lands was about 10,000 acres—though it was not recorded. So, my presumption is that if it had been 25,000 acres for the Charitable, Educational and Religious Institutions and after the exemption continuing for the religious trusts, I presume, it would be 10,000 acre out of 25,000 acres that may be available for distribution to the landless labour. So, I think my facts are not far incorrect. I wish to submit this to the Hon. Minister.

தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவரவர்களே, பொறுக்குக் குழுவில், 25 ஆயிரம் ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் என்று சொன்னேன். ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் என்று சொல்லும்போது கூடுதலாக இருக்கும். தோராயமாகத்தான் சொன்னேன். மொத்தம் எவ்வளவு இருந்தாலும் பரவாயில்லை.

THIRU G. SWAMINATHAN : The Hon. Minister furnished statistics saying that it was 25,000 acres. Are they standard acres or ordinary acres?

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் தான். இப்போது நான் சொல்வதுகூட தோராயக் கணக்குதான். நிச்சயமாக இவ்வளவு என்று சொல்ல முடியாது. மொத்தமாகக் கணக்குப் பார்த்தால் தெரியும். டிரஸ்டுகளுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுத்து விட்டோம் என்று சொல்வது சரியல்ல. கோயில் சம்பந்தமான நிலங்களுக்கு உச்சவரம்பு விதிவிலக்கு நீடித்து அளித்திருக்கிறோம். நான் பேரவையில் பேசும்போது தெரிவித்திருக்கிறேன். யாருக்கோ பயந்துகொண்டு கொடுத்தோம் என்று சொல்வது சரியல்ல. சமுதாயத்தைப் பயன்படுத்திய பிறகு, இது வர வேண்டும். கூடிய சீக்கிரத்தில் வரும் என்று நம்புகிறேன். அப்படி வரும்போது கோயில் நிர்வாகத்திலிருக்கிற நிலங்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்படும் என்று பேரவையில் பேசும்போது தெரிவித்திருக்கிறேன். நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் பேசும்போது, “மதத்தில் தான் ஏற்கெனவே தலையிட்டுவிட்டீர்களே, ஆலயப் பிரவேசம் என்று சொல்லி தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைக் கோயிலுக்குள்ளே அனுப்ப வில்லையா, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு தர்மகர்த்தா பதவி கொடுக்க வில்லையா என்று பலவற்றைச் சொல்லி, ஏன், குறுக்கிடவில்லையா, ஏன் இதற்குப் பயப்பட வேண்டும்?” என்று சொன்னார்கள். அவருக்கு நான் கூற விரும்புகிறேன், இன்றையதினம் கோயில், மதம் ஆகிய துறைகளில் இவ்வளவு சீர்திருத்தத்தைச் செய்த பெருமை பெரியார் அவர்களையே சாரும். பெரியார் சமுதாயத்தில் (அன்றைய தினம்) இத்தனை மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்த காரணத்தால் தான், நாம் இன்றைய தினம் தமிழ்நாட்டில் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வர முடிகிறது. இல்லாவிட்டால் இந்த நாட்டில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை கோயில்களில் தர்மகர்த்தாக்களாகப் போட வேண்டுமென்று சட்டத்தை இயற்றுகிற நேரத்தில் எல்லா அரசியல் கட்சி

1972 ஆகஸ்ட் 21]

[ப. உ. சண்முகம்]

யினரும் அதை வரவேற்று, சமுதாயத்தில் யாருமே எதிர்க்க முடியாத ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால், அதற்குக் காரணம் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மனமாற்றம்தான். இந்த மனமாற்றத்தைக் கொண்டுவர பெரியார் அவர்களும் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் சாதாரணமானதல்ல. இப்படி பல தலைவர்கள் தங்களை அதற்காக அர்ப்பணித்திக்கொண்டு சமுதாய மனமாற்றத்திற்காகப் போரிட்டிருக்கின்றார்கள், பாடுபட்டிருக்கின்றார்கள். அதன் காரணமாகத்தான் இந்த மாற்றத்தைக் கொண்டுவர முடிந்தது. இன்னும் கொஞ்ச காலம் போனால், காலம்போகும் வாக்கில் இப்படிப்பட்ட சமுதாயப் புரட்சி ஏற்படும் என்று அதை மனத்தில் வைத்துத்தான் சொன்னேன். நிச்சயமாக ஆலயங்களுக்குச் சொந்தமான பூமி அரசுடமையாக்கப்படும். உழுபவனுக்கே நிலம் என்பது உண்மையாவது—அதற்கான காலம் அதிக தூரத்தில் இல்லை யென்று தெரிவித்தேனே தவிர, வேறில்லையென்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். யாரோ ஒரு சிலர் இப்படிப்பட்ட நிலச் சட்டங்களிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளுவதற்காக “டிரஸ்டுகள்” என்று எழுதிவைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்டவர்கள் இப்போது கொடுக்கப்பட்டுள்ள விதிவிலக்கின் மூலம் தப்பித்துக்கொள்வார்களா என்ற ஐயப்பாட்டை இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எழுப்பினார்கள். அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுவேன். “பிரைவேட் ட்ரஸ்டு” என்று “டாகுமெண்டில்” எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்குமானால், அது ரத்தாகும். இவை அவர்களுக்குள்ளே சொந்தச் சொத்தோடு சேர்த்து உச்சவரம்பிற்கான கணக்குப் போடப்படும். ஒரு படத்திற்கு 80 ஏக்கர் என்று பிரைவேட் ட்ரஸ்டு எழுதிவைத்திருந்தால், அவருக்குத் தனியாக பதினைந்து ஸ்டாண்டர்டு ஏக்கர் நிலம் இருந்தால், இந்த என்பது ஏக்கரையும் அந்தப் பதினைந்து ஸ்டாண்டர்டு ஏக்கரோடு சேர்த்துக் கணக்கிட்டு, அவருக்கு “சிலிங்” கணக்கிடும்போது பதினைந்து ஸ்டாண்டர்டு ஏக்கர் போக பாக்கி உள்ளவற்றை உபரி நிலம் என்று கருதப்படுமே தவிர, அதை விட்டுவைக்கப்போவதில்லை. இது மட்டுமில்லை. பொது ஸ்தாபனங்கள் பெயரால் தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு என்று ஐந்து ஏக்கர் எழுதி வைத்திருக்கின்றார்கள். “மோர் வார்ப்பதற்காக ஐந்து ஏக்கர் என்று வைத்திருக்கின்றார்களே” என்று கேட்டார்கள். இது சட்டச் சிக்கலுக்காக விட்டுவைக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்திற்காக இல்லை. சட்டத்தில்

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

உச்சவரம்பிற்கு மேற்பட்டுள்ள நிலத்தை அரசாங்கம் கைப்பற்ற வேண்டுமானால், “மார்கெட் ரேட்” கொடுக்க வேண்டும் என்று சட்டம் இருக்கிறது. சட்டத்தில் ஐந்து ஏக்கர் இல்லை என்று சொன்னால் அவர்களுக்குப் பதினைந்து ஏக்கர் கொடுக்க வேண்டி வரும். இதில் அரசியல் சட்டம் குறுக்கிடுவதால், அவர்களுக்கு நிலம் இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தில் இவற்றுக்கான உச்ச வரம்பு ஐந்து ஏக்கர் என்ற நோக்கத்தோடுதான் வைக்கப்பட்டது. வேறு ட்ரஸ்டு பொது ட்ரஸ்டு என்று இருக்குமானால், அந்தப் பொது ட்ரஸ்டிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் தனிப்பட்டவர்களுக்குப் போய்ச் சேருமானால்கூட, அந்தச் சொத்து பொதுச் சொத்தாக இருக்காது. தனிச் சொத்தாக, தனி டிரஸ்டாகக் கருதப்பட்டு, அவர்களுடைய சொந்த நிலத்தோடு சேர்த்துக் கணக்கிடப்படும் என்று சட்டத்தில் வைத்திருக்கிறோம். எனவே “பப்ளிக் ட்ரஸ்டு” என்று காண்பித்து யாரும் தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது. “பப்ளிக் ட்ரஸ்டு” என்ற பெயரால் பத்தாயிரம் ரூபாய் வருமானம் வந்து, அதில் ஒரு ஆயிரம் அல்லது இரண்டாயிரம் ரூபாயைத் தர்ம ஸ்தாபனத்திற்காகச் செலவிட்டு மிச்சத்தை தாங்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் நிலைமை இருந்தால், இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தின் கீழ் “பப்ளிக் ட்ரஸ்டு”, “பிரைவேட் ட்ரஸ்ட்” என்று பொருள் கெடள்ள வேண்டும் என்று இந்தச் சட்டத்தில் திருத்தியிருக்கிறோம். எனவே யாரும் தப்ப முடியாது. ஆலயங்கள் மற்றும் தர்ம ஸ்தாபனங்கள், மத ஸ்தாபனங்கள் என்ற பெயரால் இருப்பவற்றுக்கு மட்டுமே நாம் இப்போது விதிவிலக்கினைத் தந்திருக்கிறோம். அதற்குக் கொஞ்ச காலம் பிடிக்கும், சமுதாயத்தினைத் திருத்துவதற்கு. இந்த நாட்டில் பலர் பினியாக எழுதிவைத்திருக்கின்றார்கள். தலைவரவர்களே, தங்கள் மூலம் நாட்டுக்கும், நாட்டு மக்களுக்கும் விடுக்கும் முக்கியமான செய்தி, நமது நாட்டில் பினியி என்று சொல்லப்படுவது என்ன? ஒருவர் தனக்குச் சொந்தமான நிலத்தை நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் வரும் என்று பயந்து தன் உறவினர்கள் பெயரிலோ அல்லது சாகுபடி செய்வவன் பெயரிலோ எழுதிவைத்துவிட்டு அந்த நிலத்தைத் தாங்கள் அனுபவித்து வருவது. இதைத் தான் பினியி என்று சொல்லுகிறோம். சட்டப்படி பட்டா இன்னொருவர் பெயரில் இருக்கிறது. ஆனால் அனுபவித்து வருவது வேறொருவர். இதுதான் இப்போதுள்ள தன்மை. இந்த அரசாங்கம் இன்னொரு பெரிய மாற்றத்தைக் கொண்டுவர இருக்கிறது. வெகு சீக்கிரத்திலே தமிழ்

1972 ஆகஸ்ட் 21]

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

நாட்டில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய பிறந்தநாள் விழாவினை யொட்டி வரும் செப்டம்பர் திங்கள் பதினேந்தாம் நாளன்று நடைபெற இருக்கும் விழாவில் நமது மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒரு முக்கியமான மாற்றத்தைச் செய்ய இருக்கின்றார்கள். அன்று தமிழ்நாட்டிலுள்ள பட்டாதாரர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் பாஸ் புத்தகத்தைக் கொடுக்கப்போகிறோம். இது முடிவாகி விட்டது. அப்படி பாஸ் புத்தகம் தரப்போகும் நேரத்தில் யாருக்கு நிலம் எழுதிவைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் பட்டா புஸ்தகம் கொடுக்கப்படும் என்று உறுதியாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஒவ்வொரு பெரிய நிலச்சுவான்தாரரும் அவருக்குச் சீமே உள்ள பண்ணையாட்கள் பேரிலேயே எழுதிவைத்துவிட்டு, இது வரையில் அது அவர்களுக்குத் தெரியாமல்கூட இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இந்தப் பாஸ் புத்தகம், அந்த நிலம் யார் பேரிலே இருக்கிறதோ அவருக்குத்தான் கொடுக்கப்படும். “நீ தான் இந்த நிலத்திற்கு இனி சொந்தக்காரன்” என்று சொல்லப் போகிறோம். அப்படிச் சொல்லும் நேரத்திலே அவனுக்குத் தைரியம் கொடுத்து “துணிந்து இறங்கி உழச்செய்யும் பொறுப்பு இந்த நாட்டிலுள்ள அனைத்து அரசியல் கட்சியினருக்கும் உண்டு, அவர்கள் இதைச் செய்ய வேண்டும்” என்று தாழ்மையோடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதைச் செய்வதன் மூலம் இந்த நாட்டில் பிணமி என்பதை அடியோடு அழித்து ஒழித்துவிட முடியும். இப்படி நிலச் சட்டத்தை ஏமாற்றுகின்றவர்களைத் தடுத்தாக வேண்டும். இதற்கான முயற்சியில் இறங்கும்போது, அங்கத்தினர்கள் அனைவரும் இதில் அரசோடு ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடிகளார் அவர்கள் பேசும்போது அழகாக ஒன்றைச் சொன்னார்கள். “இந்திய நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் நிரந்தரமான நல்வாழ் வளிக்கப்பட வேண்டும். அந்த அடிப்படையில் வந்ததுதான் இந்த நிலச்சட்டம்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். இதை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோம். இந்த நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் உத்தரவாதமான வாழ்க்கை வேண்டும். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல, இந்த நாட்டில் சாதாரண ஒவ்வொரு குடி மகனுக்கும் வாழ் வீடும், உண்ண உணவும், உடுக்க உடையும் இருப்பதற்கு வழிவகைகள் செய்தாக வேண்டும். அதுதான் இந்த நாட்டில் சுதந்திரம் வந்த தற்குப் பரிபூரண அடையாளமாக இருக்க முடியும். அந்த உத்தரவாதம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நாம் இந்த

380 தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

நாட்டில் பல்வேறு சட்டங்களை நிறைவேற்றி வருகிறோம். இதில் ஒன்றுதான் குடியிருப்பு மனைக்கட்டுகளைக் கொடுப்பது என்பதும். இன்னும் பல்வேறு சட்டங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இந்த நாட்டிலுள்ள விவசாய உழைப்பாளர்களைப் பாதுகாப்பதற்காக, “உழுபவனுக்கே நிலம்” என்று சொல்லும்போது, இன்னும் ஒன்றைக் கூடச் சொல்லிக்கொள்ளவேன், தனி ஒரு மனிதனிடம் ஐந்து ஏக்கரைக் கொடுத்தால், அவன் அதை உழுது பயிரிட முடியுமா என்று கேட்டால், விவசாயத்தைப் பொறுத்த வரையில், தமிழ் நாட்டில் இன்றுள்ள முறைப்படி ஒரு கூட்டு முயற்சியால்தான் அது நடைபெற்றாக வேண்டும். வேறு சிலரை வைத்துக்கொண்டுதான் பயிரிட்டாக வேண்டும் என்ற நிலைதான். உழுவதிலிருந்து, நாற் றெடுப்பதிலிருந்து, களையெடுத்து சுட்டடிக்கும் வரையில் சிலரை வைத்துக்கொண்டுதான் பயிரிட்டாக வேண்டும். இப்போதுள்ள அமைப்புப்படி தனி ஒருவரால் முடியாது. ஒரு கூட்டு முயற்சியால் சமுதாயத்திலுள்ள வேறு சிலரை வைத்துக்கொண்டுதான் இதைச் செய்ய முடியும். தனியாக ஒருவரால் அதைச் செய்ய முடியாது. எனவே இப்படிப்பட்ட நிலையில் பிரித்துக்கொடுக்கும் நிலத்தை எவ்வளவு பேருக்குக் கொடுத்தோம் என்பதைவிட எவ்வளவு நிலப் பிரபுத்துவத்தை ஒழித்திருக்கிறோம், குறைத்திருக்கிறோம் என்பதைத் தான் நாம் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், அது தான் சோஷலிஸ்ட் மனப்பான்மை என்று கருதிக்கொண்டிருக்கிறோம். “இரஷ்ய நாட்டில் கூட்டுப்பண்ணை இருக்கிறது” என்று அடிகளார் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். தமிழ்நாட்டிலும் அத்தகைய கூட்டுப் பண்ணை முறை வரும் காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லையென்று கருது கிறேன். அப்படிப்பட்ட மாற்றங்கள் சமுதாயத்தில் நிச்சயமாக வரும் என்ற நம்பிக்கையோடு நாங்கள் இருந்துகொண்டிருக்கிறோம். மேலும் “இழப்புத் தொகைக்கு மார்கெட் ரேட் கொடுக்கப்பட வேண்டும்” என்ற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டது. நண்பர் திரு. முத்துசாமி அவர்கள் அவர்களுக்கு மார்கெட்டு ரேட்டும் கொடுக்கக் கூடாது, அரசாங்க ரேட்டும் கொடுக்கக்கூடாது, அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடே கொடுக்கக்கூடாது, ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை கொடுத் தால் போதும் என்ற கருத்தினைத் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் பல தர்ம காரியங்களுக்காக எழுதிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே, அவை முறை யாக நடைபெற வேண்டும் என்பதற்காக அரசாங்கம் அதையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு உழுவவர்களுக்கு அதிகத் தொல்லை

1972 ஆகஸ்ட் 21] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

யில்லாத வகையில், அதிகச் சுமையை அவன் தலையில் ஏற்றாத வகையில் இந்த நஷ்ட ஈட்டு முறையை மாற்றியமைத்திருக்கிறோம், இதில் தவறில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

பொதுவாக இந்த மசோதாவைப் பெரும்பாலான அங்கத் தினர்கள் வரவேற்றதற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் கிடைக்கும் பூமி எவ்வளவு என்பதல்ல. கொள்கை நல்லது என்பதைப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் கேட்டதற்கு பதில் கூறுகிறேன். பழைய சட்டத்தின்படி 61-வது சட்டத்தின்படி இப்பொழுது அல்ல, 30 ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் என்று அறிவித்த பிறகு “சர்ப்ளஸ் ஏரியா நோட்டிபை” 38,000 ஏக்கர். முதலாவதாக “நோட்டிபை” செய்தது 5,000 ஏக்கர். மொத்தம் 43,000 ஏக்கர். இதில் 22,000 ஏக்கர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மீதியும் சீக்கிரத்தில் கொடுக்கப்படும். இதனால் 11,000 பேர் பலன் அடைந்திருக்கிறார்கள். மீதியிருக்கும் பூமியைப் பொறுத்த வரையில், நீதி மன்றத்தின் தடை உத்திரவு இருக்கிறது. நாங்கள் இப்பொழுது கொண்டுவந்திருக்கும் சட்டத்தின் மூலம் எவ்வளவு கிடைக்கிறது என்று பார்க்காமல், எவ்வளவு லட்சக்கணக்கான பேர் லாபம் அடைகிறார்கள் என்று பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த மசோதாவை மேலவை அங்கத்தினர்கள் நிறைவேற்றித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த உபரி நிலங்களை எடுத்ததற்குப் பிறகு கூட்டுப் பண்ணை வரும் என்று சொன்னார்கள். எடுத்த பிறகு கூட்டுப் பண்ணை முறையில் நடக்குமா அல்லது சொந்தக்காரர்களுக்கு உரிமை கொடுக்கப்படுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பேசுகின்றபோது, ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். திரு. ஆறுமுகசாமி அதற்குப் பதில் சொன்னார்கள். பட்டாக்காரர்களிடம் இருந்தாலும், அவர்களுக்குச் சொந்தமில்லையென்று சொன்னார்கள். நான் சொல்வேன், இன்று இருக்கின்ற சட்டப்படி ஒருவன் அந்த நிலத்தை உழுபவனாக இருப்பான். நான் எச்சரிக்கையாகவே சொல்கிறேன். வர இருக்கின்ற அந்தச் சட்டத்தின்கீழ்

382 தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972)

[Thiru K. Rajaram] [1972 ஆகஸ்ட் 21]

அரசாங்கம் தான் சொந்தமாக ஒரு நிறுவனமோ, கார்ப்பரேஷனோ அமைத்து கூட்டுப் பண்ணை வைப்பது என்பதில்லை. சட்டப்படி நிலத் திற்குச் சொந்தக்காரன் உழுவனாகவே இருப்பான்.

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் தலைவர் : மன்றத்தின் முன் உள்ள கேள்வி:—

“சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) முன்றும் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப்பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972) ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.”

தீர்மானம், மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது. சட்ட முன்வடிவு, பிரிவு வாரியாக, ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

பிரிவு 2, மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

பிரிவு 3.

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவரவர்களே, என் பெயரில் கொடுக்கப் பட்டிருக்கும் கீழ்க்கண்ட திருத்தத்தை நான் பிரேரேபிக்கிறேன்.

“ In Clause 3, sub-clause (4), in existing item (iii), for the proposed new item (c) (i) substitute the following :

“(iii) after clause (b), the following clauses had been added, namely :—

“(c) (i) The ceiling area in the case of institutions mentioned in column (1) of the Table below, whether in existence on the date of the commencement of this Act, or coming into existence hereafter, shall be the extent specified in the corresponding entry in column (2) thereof, irrespective of the fact that such extent was held by such institution or not on the date of commencement of this Act.

1972 ஆகஸ்ட் 21] [திரு. கே. ராஜாராம்]

The Table.

(1)	(2)
(1) Any College affiliated to or recognised by any University under any law or rule relating to education.	40 (Forty) standard acres.
(2) Any High School or equivalent school recognised by the Government or University under any law or rule relating to education.	20 (Twenty) standard acres.
(3) Any Elementary School or Higher Elementary School or other equivalent institution recognised by the Government under any law or rule relating to education.	10 (Ten) standard acres.
(4) Any Students' Hostel ...	25 (Twenty-five) standard acres.
(5) Any Polytechnic institution...	25 (Twenty-five) standard acres.
(6) Any Agricultural school ...	25 (Twenty-five) standard acres.
(7) Any Orphanage ...	25 (Twenty-five) standard acres.

Provided that if any institution is not in possession of the extent indicated in column (2) of the Table above, nothing will debar it from acquiring the extent up to the limit provided in column (2) of the Table above:

Provided further that in computation of the ceiling area, the extent of the campus of the educational institution shall be excluded "

In clause 3, sub-clause (4), in existing item (iii), in the proposed new item (ii), after clause (b) add the following as new clause (cc);

"(cc) Any land given or endowed by an educational institution as security to the Government or to the University in lieu of cash will not be affected by any of the provisions contained herein for the purpose of computing the ceiling area."

THIRU A. R. DAMODARAN : I second it.

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

* திரு. கே. ராஜாராம் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, நான் முதலில் சொன்ன மாதிரி, நாம் கொண்டுவரும் திருத்தத்தின் மூலமாக கல்வி நிலையங்கள் பாதிக்கப்படாமல் பார்த்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். என்னுடைய கவலையெல்லாம் அவ்வளவுதான். ஆகையினால்தான் இந்தத் திருத்தத்தைப் பொதுப்படையாக நான் வர வேற்கிறேன். கல்வி நிலையங்கள் பாதிக்கப்படாமலிருக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடுதான் எனது திருத்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கெனவே ஒரு கல்லூரிக்கு 40 ஏக்கர், உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு 20 ஏக்கர், எலிமெண்டரி அல்லது உயர் எலிமெண்டரி ஸ்கூலுக்கு 10 ஏக்கர், ஹாஸ்டலுக்கு 25 ஏக்கர், பாலிடெக்னிகுக்கு 25 ஏக்கர், விவசாயப் பள்ளிக்கு 22 ஏக்கர் என்ற அளவுக்கு அனுமதிக்கலாம் என்று நாம் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அதற்குக் குறைவாக நிலமுள்ள கல்லூரிக்கு, ஒரு கல்லூரிக்கு ஏற்கெனவே 30 ஏக்கர்தான் இருக்கிறது என்று சொன்னால், யாராவது ஒரு தர்மவான் தன்னுடைய சொத்திலிருந்து 10 ஏக்கர் எழுதி வைக்கிறேன் என்று வந்தால், அதை ஏன் தடுக்க வேண்டும்? 30 ஏக்கருக்குமேல் ஒருவரிடம் இருந்து 40 ஏக்கர் உச்ச வரம்புக்குக் கட்டுப்பட்டு ஒரு கல்லூரிக்கு எழுதி வைக்கிறேன் என்று வந்தால், அரசாங்கம் அதற்குக் குறுக்கே ஏன் நிற்க வேண்டும்? அந்தக் கல்லூரிக்கு வருவாய் குறைந்தால், அதை ஈடு செய்ய வேண்டியது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு தானே. குறைவாக இருந்தாலும், அன்றையதினம் இருப்பது அப்படியே இருக்க வேண்டும் என்று இருப்பதை மாற்றி, உச்ச வரம்புக்கு உட்பட்டு, உச்ச வரம்பு வரை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற கோரிக்கை எனது திருத்தத்தில் ஒரு பகுதி.

அடுத்தபடியாக, கல்லூரி காம்ப்லைப் பொறுத்தது. சில இடங்களில் 40 ஏக்கர் நிலத்தில் முள் வேலி போட்டு அல்லது காம்ப்வுண்டு கட்டி கல்லூரி நடந்து கொண்டு வருகிறது. இதற்கு விளை நிலங்களை விவசாய நிலங்களை நாம் அனுமதிக்கிறோம். சில கல்லூரிகளின் அல்லது பள்ளிகளின் விளையாட்டு இடங்கள் வேறுயிடங்களில் இருக்கிறது. அவைகளுக்கு விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று இந்தச் சட்டத்தில் தெளிவாக இல்லை. நாளைக்கு விளக்கம் கோரியாராவது கோர்ட்டுக்குப் போனால், வக்கீல்கள் பல அர்த்தம் சொல்வார்கள். ஆகவே மேற்கொண்டு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்று சொல்லாத அளவுக்கு காம்ப்ஸ் விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

1972 ஆகஸ்ட் 21]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

கிறது என்று சொல்வது நலமாக இருக்கும். அதற்கான வழியில் அரசாங்கம் திருத்தம் செய்திட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, என்னுடைய திருத்தத்தின் மற்றொரு பகுதி, கல்லூரிகளும் உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் புதியதாகத் திறப்பதற்கு அனுமதி கோரி அரசாங்கத்திற்கு மனுப் போட்டால், “75,000 ரூபாய் நீங்கள் கட்ட வேண்டும்” என்று கூறி அப்படியிருந்தால் அனுமதி தரப்படும் என்று, இருந்து வருகிறது, அப்படி இல்லாவிட்டால் அதற்குத் தகுந்த செக்யூரிட்டி, விளைநிலம் அல்லது இதர சொத்துக்களை எழுதி வைக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் கோருகிறது. கல்லூரியைப் பொறுத்த வரையில், சர்வகலாசாலை அம்மாதிரிக் கேட்கிறது. எண்டோமென்ட் செக்யூரிட்டி என்று கேட்கிறார்கள். இப்படி எண்டோமென்ட் செக்யூரிட்டி கொடுப்பது என்றால் 50 ஏக்கர், 60 ஏக்கர், சில சமயத்தில் 100 ஏக்கர் நிலம் இருந்தால்தான் பொதுவாக 75,000 ரூபாய் பெறுமானம் உள்ள அளவுக்கு இருக்கும். இது மாதிரியாக சர்வகலாசாலை ஒப்புதல் பெறவும், உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு அரசாங்க ஒப்புதல் பெறவும் 100 ஏக்கர் நிலம்கூட இருக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. அரசாங்கமும், சர்வகலாசாலையும் இந்த மாதிரி வற்புறுத்தாமல் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் கொடுத்திருக்கும் இந்தச் சட்டப்படி விலக்கு அளிப்பதற்கு அரசாங்கத்திற்கும் கூட அதிகாரம் இல்லை. அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கும் ஒரு ஷரத்து ஒரு கிளாஸ் போட்டிருந்தால் நலமாக இருக்கும். நியாயமாக விலக்கு அளிக்க வேண்டாமென்று அரசு கருதும்போதுகூட விலக்கு அளிப்பதற்கு அதிகாரமில்லை என்பது எனது அபிப்பிராயம். இரண்டாவதாக, ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு வெகு தூரத்தில் ஊருக்கு அப்பால் ஒரு அரை மைல் தூரத்தில் ஒரு விளையாட்டு மைதானம் இருக்கிறது. அண்மையில் பள்ளிக்குப் பக்கத்தில் ஒரு விளையாட்டு மைதானம் கிடைத்தால், பழைய இடத்தை மாற்றி புதியதாகப் பக்கத்திலுள்ள மைதானத்திற்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று விரும்பினால், அதற்கு வழியில்லை. அந்த நிலத்தை அந்த ஹைஸ்கூல் வாங்க முடியாது. குறிப்பிட்ட நாளுக்குப் பின்னால் என்று இருப்பதன் மூலம் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியின் “ஃப்ளேகிரஷன்ட்” வெகு தூரத்தில் இருப்பதற்குப் பதிலாக, ஒரு பர்லாங், இரண்டு பர்லாங் தூரத்திலேயே கிடைத்துவிட்டது என்றால், அந்த “ஃப்ளே

[திரு. கே. ராஜாராம்]

கிரவுண்டை” மாற்றிக்கொண்டு வரவேண்டுமானால், அரசாங்கமே விரும்பினாலும் மாற்ற முடியாது. ஆகையினால் அதற்கு அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் இருக்க வேண்டும். இந்த நோக்கங்களுடன் இந்தத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். இதனால் யாருக்கும், எந்தத் தனிப்பட்ட நபருக்கும் அனுகூலம் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணமில்லை. பொதுவாக இவைகளைச் செய்யாவிட்டால், அரசாங்கத்திற்கும் கஷ்டம், சமுதாயத்திற்கும் சிரமம் ஏற்படும். ஆகையினால் இந்த மூன்று நான்கு கருத்துக்களைக் கொண்ட இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, I wish to make only a few observations on the amendment that has been moved by the hon. the Leader of the Opposition. While I appreciate that benami transfers of land are sought to be prevented by this exclusion clause, that is, no educational institution shall acquire land in excess of what it already holds as on 1st day of March 1972, may I be allowed to point out to the Government that some real difficulties are likely to creep in the administration of the Act? To quote a very specific example, the Kandaswamy College for Women is a unit of Pachaiappa's Charities and it has started a College in Cuddalore. When the College was started, Sir, the Trust that existed in Cuddalore—not the Trust which the hon. Members have been so fond of criticising—obtaining 9 acres of land. It purchased the lands for Rs. 80,000 and gave them to Kandaswamy College for Women, as a property to be completely owned by the Pachaiappa's Charities and the College has since been constructed. Now, Sir, according to this Bill, this College, which requires an additional 6 to 7 acres of land for building a hostel and for developing playground facilities, is not entitled in view of the fact that it is a Trust already in existence on 1st March. It is not entitled to acquire any land for any purpose whatsoever. In the sweeping judgment that has been made by some members of Trusts that are in existence as on 1st March, may I be allowed to plead that a proper rational view should be taken of Trusts? There are Trusts and there are Trusts, Trusts which have been formed to evade land ceilings. But there are also genuine Trusts and many of these Trusts have given evidence before the Joint Select Committee. I have gone through it. We have the T.V.S. Trust, which is a genuine Trust; we have the

1972 ஆகஸ்ட் 21]

[Thiru A. R. Damodaran]

Diocesan Trust, the Christian Charities of Tiruchirappalli-Vellore, which have been doing good work; we have the Pachaiappa's Charity and there are hundreds of Charities which have been formed with the genuine purpose of creating educational institutions, allowing them to grow and allowing them to expand. In our haste to destroy all privileges of holding lands, we are taking the extreme step of introducing this clause whereby no educational institution will be able to acquire land even up to the ceiling limit. Now, Sir, this is exceptionally harsh because under the Land Ceiling Bill of 1961 and the Land Ceiling Bill of 1970, even an individual is not prohibited from acquiring land up to the ceiling limit. An individual, mind you, Sir, if he has 5 acres of land prior to the Land Ceiling Act, can acquire land up to 15 standard acres, according to the Land Ceiling till even to-day. Now, I am not speaking of religious institutions and I shall not enter into that controversy at all, because the religious institutions have not only been excluded, the Hon. Minister and the Joint Select Committee have been generous enough to amplify the definition of 'religious institutions' so as to include charities of a public nature, of a spiritual nature, etc., but in this Draconian provision, in so far as educational institutions are concerned, not only have they prescribed a very specific limit but they have not allowed them to purchase additional land. There is the other real difficulty. Sir, now it may be asked 'why should an Educational Institution require agricultural land?' We do not require agricultural land. Anybody would be a fool to buy agricultural land nowadays and he would be a bigger fool to endow it to a Charitable Institution, which we want to support. If, hereafter we want to endow property to any Charitable Institution, let us do it in the form of Government bonds, which may perhaps not be written off, as land is likely to be written off in the near future. Therefore, Sir, the only point is that in a College we do not require agricultural land but in Cuddalore the Kandaswamy College for Women requires 5 acres of land; it has to buy agricultural land because all land in Cuddalore is defined as agricultural land and it is not classified as urban land as in the case of Madras City.

THE HON. THIRU P. U. SHANMUGAM : What for is the land required? Is it for expanding the Cuddalore College or for agricultural purposes? I want to know that.

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

THIRU A. R. DAMODARAN : We do not require land for any agricultural purpose, but we will have to purchase 5 acres of dry land to locate a hostel and to provide a playground for the College, which is required as per the statutory requirements of the University. In such a case, what is the provision for an existing institution to expand? That is one aspect of the question. The other aspect of the question applies to new Trusts that may be created after 1st March, which will not be allowed to acquire any land at all. Now, Sir, we may have reached a stage in our country, where we expect the Government both in the State and in the Centre, to do everything for all the people. Perhaps this may be a paradise in which we live in, but I am sure that is not the actual state of affairs. We still require charitable trusts, genuine charitable trusts, which will start educational institutions. Even the Government want 10 lakhs of rupees to start a College plus a certain amount of land. Therefore, according to this Bill, what is to happen to a New Trust that is created and which may require not 10 acres of agricultural land but 10 acres of dry land to start a School or a Polytechnic? Can that Trust acquire land or not? Does it have to seek the permission of the Government? If you have any doubts regarding such Trusts, why do you not have a clause in your Bill which says that specific permission of the Government should be taken before the purchase of land for building and campus purposes, Sir? I would seek this clarification and I request the Hon. Minister to clarify this.

Thank you, Sir.

*மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவரவர்களே, கல்லூரிகளுக்கு 40 ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் என்றும், பள்ளி ஸ்தாபனத்திற்கு இவ்வளவு ஏக்கர் ஒதுக்கலாமென்றும் அரசாங்கம் விதி வகுத்திருக்கிறது. இதற்கு மேல் அவர்கள் ஏன் வாங்கக் கூடாது? ஏன் தடை விதிக்க வேண்டுமென்று எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர் கேட்டார். அந்த அளவுக்காவது ஏன் வாங்கவிடக் கூடாது? இப்பொழுது போட்ட சட்டத்தில் அதிகமாக நிலமிருந்தால், அரசாங்கம் உபரி என்று சொல்லும்.

1972 ஆகஸ்ட் 21]

* திரு. கே. ராஜாராம் : இப்பொழுது, 15 ஏக்கர் என்று தனி நபருக்கு உச்ச வரம்பு கட்டியிருக்கிறோம். 5 ஏக்கர் தான் இருக்கிறதெனில், மேலும் 10 ஏக்கர் வரை வாங்க அனுமதி இருக்கிறது. தடையில்லை. அதே மாதிரி கல்வி ஸ்தாபனத்திற்கும் ஏன் தடையை விதிக்க வேண்டும்? ஏன் அனுமதிக்கக் கூடாது என்று கேட்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : அதைப்பற்றி திரு. தாமோதரன் பேசினார். இப்பொழுது கொண்டுவந்த மசோதாப் படி அதிகமாக நிலமிருந்தால், அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளும். சட்டத்தில் சொல்லியிருக்கிற அளவுக்கு நிலத்தைக் கொடுத்துவிட்டு மிச்சத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாமென்று சட்டத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அதற்குக் கீழ் அவர்களுக்கு நிலமிருந்தால், அதற்குச் சமமாக நிலத்தை வாங்கக் கூடாது. நிலமில்லையென்றால், நிலம் வாங்கிக் கொள்ளக்கூடாது, “அக்வொயர்” செய்யக் கூடாதென்று சட்டம் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். தனி நபருக்கு 15 ஸ்டான்டர்ட் ஏக்கர் அனுமதித்திருக்கிறோம். 5 ஏக்கர் வைத்திருப்பவர்களுக்கு 15 ஏக்கர் வாங்க சட்டத்தில் இடமிருக்கிறபொழுது, தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு ஏன் விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். பொது வாக, இன்னொரு கருத்தும் சொல்லி விட்டார்கள். கல்வி ஸ்தாபனத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டும். சொத்து கொடுங்கள் என்று நிலம் எழுதி வைக்கிறோம். அது தவறு என்று தடுத்து விட்டார்கள். நான் சொல்வதைத் தவறாகக் கருத வேண்டாம். கல்வி ஸ்தாபனத்தின் நன்மைக்காகச் சேர்த்துத் தான் சட்டம் சொல்லுகிறது என்று இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ரூ. 75,000 அல்லது 5 லட்சத்திற்கு சொத்து காட்ட வேண்டுமென்றால், கல்லூரியாகவோ உயர்தரப் பாடசாலையாகவோ இருந்தால் ரூ. 75,000-க்கு நிலம் அல்லது பணமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறது. பொது வாக, என்ன செய்கிறார்களென்றால், ரூ. 75,000-க்கு நிலம் கொடுக்கிறார்களென்றால், அந்த நிலத்தை எழுதி வைக்கும்பொழுது, மதிப்பை பொறுத்த வரையில், தாசில்தாரோ மற்றவர்களோ போட்டால், மதிப்பு அதிகமாகப் போகாது. ரூ. 75,000 என்று காட்டுகிற நிலத்தை விற்கு, அந்த மதிப்பு போகாது. அது கல்லூரி, பாடசாலைக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : எழுதுகிறபொழுது விலை இருந்தது. சுமமா கொடுத்தால் வாங்காத நிலை இருக்கிறது.

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் தான் செலக்ட் கமிட்டியில் இந்தக் கருத்தை எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். இப்படி எழுதி வைக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். பிறகு தான் தெரிந்துகொண்டேன். 5 லட்சத் திற்கு நிலம் வேண்டுமென்று சொல்லுகிறபொழுது லட்சம் ரூபாய் பெறுமான நிலத்திற்கு மதிப்புப் போடும் அதிகாரிகள், எப்படியாவது கல்லூரி வர வேண்டுமென்று தவறான மதிப்பைக் காட்டி கல்லூரியை வாங்கி விடுகிறார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அரசாங்கத்திற்குத் தெரிந்தே நடந்திருக்கிறது என்று தெரிகிறது.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : திரு. சுவாமிநாதன் சொன்ன உண்மையை வைத்துத் தான் பேசுகிறேன். அரசாங்கத்திற்குத் தெரியாது. கொடுத்து வேண்டுமென்று கேட்கிற பொழுது பணமோ வேறு பொருளோ காட்டினால் நலம் என்று ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம். இருக்கிற கல்வி நிலையத்திற்குப் பாதகமேற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள அரசாங்கத் தரப்பில் உத்தரவாதம் அளிக்கிறேன். மேற்கொண்டு நிலம் சேர்க்கக் கூடாதென்று கருதக் காரணம், சட்டத்தின் பெயரால் தவறுகள் வராமல் தடுக்க வேண்டுமென்பது தான். இதைப் பொறுக்குக் குழுவில் பரிசீலித்தோம். பரிசீலித்த பொழுது தெரிந்தது பல நிறுவனங்கள், பாடசாலைகள், கல்லூரிகள், அற நிலையங்கள் நடத்துகிறவர்கள் அதை வைத்து நடத்தவில்லையென்றால், நடத்த முடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறது என்று விரிவாக விளக்கினோம். ஓரளவுக்கு, நாமே ஏற்றுக்கொண்ட அந்த அளவிற்காவது கொடுக்கலாமென்ற முடிவுக்கு வந்த பிறகு, பொறுக்குக் குழுவில் கூட்டி இருக்கிறோம், வேறு இல்லை. நண்பர் திரு. தாமோதரன் பேசுகிற பொழுது, ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். கந்தசாமி கல்லூரிக்கு 9 ஏக்கர் இருக்கிறது. மேற்கொண்டு நிலம் வாங்க வேண்டியதில்லை என்று தெரிவித்தார்கள். உடனே தெளிவுபடுத்தினேன். ஏற்கெனவே உள்ள பழைய நிலச் சட்டத்தில் போட்டிருக்கிறோம். அங்கே நிலம் என்றால் என்ன என்று சொல்லியிருக்கிறோம். நிலம் என்றால் உழுகிற நிலம், உழாத நிலம் பற்றிச் சட்டத்தில் இல்லை. ஏற்கெனவே இருக்கிற பழைய சட்டத்தில் போட்டிருப்பது நிலம் என்று சொல்லப்படுமானால், அப்படிச் சொல்வது உழும் நிலம் என்பதைக் குறிக்கும். வேறு அல்ல என்று சட்டத்தில் போட்டிருக்கிறோம்.

1972 ஆகஸ்ட் 21] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

இதுகூட இல்லாமல் செய்துவிடலாமா என்று பொறுக்குக் குழுவில் மற்ற இடங்களில் நாம் பரிசீலித்தோம். பரிசீலித்தபோது, நமக்குத் தெரிந்த பல நிறுவனங்கள், பாடசாலைகள், கல்லூரிகள், வேறு நிறுவனங்கள் நடத்துகிறவர்கள் அதை வைத்துக்கொண்டு நடத்தவேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது என்று விரிவாக விளக்கம் சொன்னார்கள். அதை ஓரளவுக்கு நியாயம் என்று ஏற்றுக்கொண்டு, அந்த அளவுக்கு நிலம் கொடுக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்த பிறகு தான் பொறுக்குக் குழு போட்டிருக்கிறது, வேறல்ல. நண்பர் திரு. தாமோதரன் பேசும்போது ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். கல்லூரிகளுக்கு, கந்தசாமிக் கவுண்டர் கல்லூரிக்கு 9 ஏக்கர் இருக்கிறது. மேற்கொண்டு நிலம் வாங்குவதா இல்லையா என்று தெரிவித்தார்கள். நாம் சட்டத்திலேயே போட்டிருக்கின்ற ஒன்றைத் தெளிவு படுத்த வேண்டுகிறேன். சட்டத்தில், பழைய நிலச் சட்டத்திலே போட்டிருக்கிறோம். நாம் சொல்லியிருப்பது நிலம் என்றால் என்ன என்பதைப்பற்றி சொல்லியிருக்கிறோம். நிலம் என்றால் என்ன என்று நாம் சொல்லியிருக்கிற அந்தப் பிரிவில் நிலம் என்றால் உழுகிற நிலம், உழாத நிலத்தைப் பற்றி சட்டத்தில் இல்லை. ஏற்கெனவே இருக்கிற சட்டத்திலே நாம் போட்டிருப்பது நிலம் என்று சொல்லப்படுமே யானால், அப்படி வரும்போது உழுகின்ற நிலத்தைத்தான் அது குறிக்குமே தவிர வேறல்ல என்று சட்டத்திலே போட்டிருக்கிறோம்.

MR. CHAIRMAN : Time is extended.

* THIRU A. R. DAMODARAN : Sir, in Cuddalore, if we purchase dry land, this land that can be ploughed is classified as agricultural land. We cannot seek forest area to build up a hostel. So, my clarification is that even if we purchase five acres of land, it will still be classified as agricultural land and, therefore, I want relaxation in the genuine interests of the educational institutions.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, கல்லூரி களுக்கு உழுகின்ற நிலம் எவ்வளவு இருக்க வேண்டுமென்றுதான் "சீலிங்" கொண்டு வருகிறோம். கல்லூரி கேம்பசுக்குத் தேவைப்பட்ட நிலம், 40 ஏக்கர் தேவை என்றால், அதை வாங்குவதற்குத் தடை கிடையாது. உழுவதற்காக நிலம் வேண்டுமென்றால், கல்லூரிக்கு நிலம் தேவைதானா? கல்லூரிக் கேம்பசில்? கல்லூரி விரிவாக்கப்பட வேண்டுமென்று சொன்னால்.....

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : உழுதுகொண்டிருக்கிற நிலமாக இருந்தால் வாங்கலாமா என்பது கேள்வி.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : கல்லூரியை விரிவாக்கத் தேவையென்றால், கல்லூரிக்காக வாங்கலாம். ஆனால் உழுவதற்குப் பயன்படுத்தக்கூடாது. கல்லூரியை விரிவாக்குவதற்காகச் செய்யலாம். மெயின் ஆக்டில் 22-வது பிரிவு, உட்பிரிவு (3)-ல்

“ Sub-clause 22 (3) : land means agricultural land. That is to say, the land which is used or capable of being used for agricultural purposes ” என்றுதான் இருக்கிறது.

THIRU G. SWAMINATHAN : It is capable of being used. It is already in use as agricultural land. When that land is being purchased or acquired, whether it is going to be used for campus or for agricultural purpose is a different matter. What is the exemption that the Hon. Minister is giving ?

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, அப்படிப்பட்ட அக்ரிகல்சுரல் பூமியை வாங்குவதற்குத் தடையில்லை. மேலும் உழுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படக் கூடாது என்று சட்டத்தில் இருக்கிறது. தெளிவாகச் சொல்கிறேன் சட்டத்தின் நோக்கம் அதுதான். கல்லூரியை விரிவாக்க, பாடசாலையை விரிவாக்க உழுகிற பூமியாக இருந்தாலும், தேவை என்று சொன்னால் எந்தவித ஆட்சேபணையும் இல்லை. நெகோஷியேஷன்ஸ் மூலமாக வாங்குவதற்கும் எந்தவித ஆட்சேபணையும் இல்லை. உழுகிற பூமி 40 ஸ்டேண்டர்ட் ஏக்கர் என்று சொன்னால் 35 ஏக்கர் இருக்கிறவர்கள் அதை 40-ஆக ஆக்கக் கூடாது. ஒன்றுமே இல்லாதவர்கள் பயன்படுத்தக்கூடாது. கல்லூரிக்கு வாங்கியிருக்கிறேன் என்று சொல்லக்கூடாது. கல்லூரிக்கு எவ்வித நிலமும் வாங்கக்கூடாது என்ற தடை விதிக்கவில்லை. நாம் விவாதித்துக்கொண்டிருப்பது நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : கிராமங்களிலும், நகரங்களிலும் மனைக் கட்டுகள் என்றும், உழுவதற்கு நன்செய், நிலமென்றும் புன்செய் நிலமென்றும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கல்லூரிகளுக்கு கட்டிடம் கட்டுவதற்கு வாங்கும் நிலம்கூட, இதன்கீழ் வருமா என்று அமைச்சரவர்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன். இனிமேலாவது இதற்குத் தகுந்த திருத்தம் கொண்டுவர வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1972 ஆகஸ்ட் 21]

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே கல்லூரிகளுக்கோ உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கோ நிலம் பெறவேண்டுமென்றால், இப்போதே இருக்கிற வேறு ஒரு சட்டத்தின் மூலமாக அதைப் பெறலாம். “அக்விசிஷன்” மூலமாக, 20 ஏக்கர் தேவைப் படுகிறது என்று சொல்லி, கையகப்படுத்தல் என்று சொல்லி பள்ளிக் கூடத்திற்கு நிலம் பெற வாய்ப்பு இருக்கிறது.

* THIRU A. R. DAMODARAN : Sir, on a point of clarification. All of us do not go to seek acquisition of land. Some of us may negotiate and purchase five or ten acres of land. All that I want to mention is that I want a categorical assurance, because the records of this Council will be read in any Court proceedings, a categorical assurance that lands comprising campus area, which means Hostel, playground, College roads, etc., will not be included in the computation of standard acres to fix the ceiling limit.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : நான் தெளிவாகத் தெரிவித்திருக்கிறேன். கேம்பசுக்குள் உள்ள பூமியை நாங்கள் இந்த உச்சவரம்பில் சேர்ப்பதாக இல்லை. இப்பொழுது உழுகிற பூமியை, விவசாயம் செய்யும் பூமியைப் பற்றிப் பேச்சு. விவசாயம் செய்யும் பூமி 40 ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கருக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறோம்.

நிலமே இல்லாத ஒரு கல்லூரி ஒரு 10 ஏக்கர் வாங்கி உழுவதற்கு வைத்திருக்கிறோம், அதிலிருந்து வரும் வருமானத்தை வைத்து கல்லூரியைப் பராமரிப்பதற்கு நாங்கள் பயன்படுத்தப்போகிறோம் என்று சொன்னால், அதற்குத் தடை விதிக்கப்படும். ஆனால் கல்லூரியை விரிவுபடுத்துவதற்காகப் பயன்படுத்தலாம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். மொத்தத்தில் இந்தச் சட்டத்தில் சிக்கல் இருக்க முடியாது என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிவித்து, மாமன்றம் இதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று இதன் மூலம் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் தலைவர் : மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் திருத்தங்களை வலியுறுத்துகிறாரா?

திரு. கே. ராஜாராம் : வலியுறுத்துகிறேன்.

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் தலைவர் : மன்றத்தின் முன் உள்ள
கேள்வி :

“ In Clause 3, sub-clause (4), in existing item (iii), for the proposed new item (c) (i) substitute the following :

“ (iii) after clause (b), the following clauses had been added, namely :—

‘ (c) (i) The ceiling area in the case of institutions mentioned in column (1) of the Table below, whether in existence on the date of the commencement of this Act, or coming into existence hereafter, shall be the extent specified in the corresponding entry in column (2) thereof, irrespective of the fact that such extent was held by such institution or not on the date of commencement of this Act.

The Table.

(1)	(2)
(1) Any College affiliated to or recognised by any University under any law or rule relating to education.	40 (Forty) standard acres.
(2) Any High School or equivalent school recognised by the Government or University under any law or rule relating to education.	20 (Twenty) standard acres.
(3) Any Elementary School or Higher Elementary School or other equivalent institution recognised by the Government under any law or rule relating to education.	10 (Ten) standard acres.
(4) Any Students' Hostel ...	25 (Twenty-five) standard acres.
(5) Any Polytechnic institution...	25 (Twenty-five) standard acres.
(6) Any Agricultural school ...	25 (Twenty-five) standard acres.
(7) Any Orphanage ...	25 (Twenty-five) standard acres.

Provided that if any institution is not in possession of the extent indicated in column (2) of the Table above, nothing will debar it from acquiring the extent up to the limit provided in column (2) of the Table above,

Provided further that in computation of the ceiling area, the extent of the campus of the educational institution shall be excluded.²

1972 ஆகஸ்ட் 21]

In clause 3, sub-clause (4), in existing item (iii), in the proposed new item (ii), after clause (b) add the following as new clause (cc) :

“(cc) Any land given or endowed by an educational institution as security to the Government or to the University in lieu of cash will not be affected by any of the provisions contained herein for the purpose of computing the ceiling area.”)

When the amendment was put to the vote of the House there was some confusion in the House because most of the members on the Treasury Bench said ‘Am’ and Thiru K. Rajaram himself said ‘illai’).

THE HON. THIRU P. U. SHANMUGAM : Mr. Chairman, Sir, there is some confusion.

(Some Members said that the amendment was carried.)

THE HON. THIRU P. U. SHANMUGAM : No, no. There is some confusion in taking the voice vote. I request the Hon. Chairman to put it again to the vote of the House.

கிருத்தம், மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, தோல்வியுற்றது.

பிரிவு 3, மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

பிரிவு 4, மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

பிரிவு 1, நெடுந்தலைப்பு, முகப்புரை, மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டன.

MR. CHAIRMAN : Is the hon. Member, Thiru A. R. Damodaran moving his amendment?

திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் : அது அடுத்த மசோதாவைச் சார்ந்தது.

THE HON. THIRU P. U. SHANMUGAM : Sir, I move—

“That the Tamil Nadu Land Reform (Fixation of Ceiling on Land) Third Amendment Bill, 1972 (L.A. Bill No. 19 of 1972), as passed by the Assembly, be passed.

தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச்சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்புகட்டுதல் மூன்றாம் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1972))

[1972 ஆகஸ்ட் 21]

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : மன்றத்தின் முன் உள்ள கேள்வி :

“சட்டப்பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு 1972-ம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) மூன்றாம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை முன்வடிவு எண் 19/1972) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்”.

தீர்மானம், மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

MR. CHAIRMAN : The next Bill will be taken up tomorrow. The House will now adjourn and meet again tomorrow.

The House then adjourned.

5. மன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders

* 216. Notifications issued with G.O. Ms. No. 267, Food, dated the 3rd July, 1972, making a rule, for inclusion of cotton yarn bales in the Schedule to the Tamil Nadu Warehouse Act, 1951. [Laid on the table of the House under section 27 (4) of the Tamil Nadu Warehouses Act, 1951 (Tamil Nadu Act XX of 1951)].

* 217. Notification issued with G.O. Ms. No. 1463, Revenue, dated the 17th May 1972 in regard to an amendment to the Tamil Nadu Entertainments Tax Rules, 1939. [Laid on the table of the House under section 16 (4) of the Tamil Nadu Entertainments Tax Act, 1939 (Tamil Nadu Act X of 1939).]

* 218. Notification issued with G.O. Ms. No. 1398, Revenue, dated the 9th May 1972 in regard to amendments to the Madras Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Rules, 1965. [Laid on the table of the House under section 73 (5) of the Tamil Nadu Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1963 (Tamil Nadu Act 26 of 1963)].

* 219. Notification issued with G.O. Ms. No. 2895, Home, dated the 26th October, 1971 in regard to an amendment to Appendix I in the Tamil Nadu Children Rules, 1940. [Laid on the table of the House under section 44 (4) of the Tamil Nadu Children Act, 1920 (Tamil Nadu Act IV of 1920)].